

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

10. ÚNORA 2002

Z obsahu:

Vroucí prosby o pomoc
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
23. ledna 2002
- strana 2 -

**Být chrámem
Ducha svatého**

Christof Gaspari
- strana 4 -

**Když proniká zmatek
do Církve**

Horst Obreder
- strana 5 -

**Boj mezi světlem
a temnotou**

Gabriela Kubyová
- strana 6 -

Ke komu půjdeme?

Václav Uhlíř
- strana 8 -

**„Jak mohl Bůh
dopustit něco takového?“**

- strana 10 -

Apokalypsa již začala

Ignác de la Potterie
- strana 11 -

Kristus vítězí

- strana 12 -

Kdo byl Heinrich Schlier?

- strana 13 -

Duchovní boj

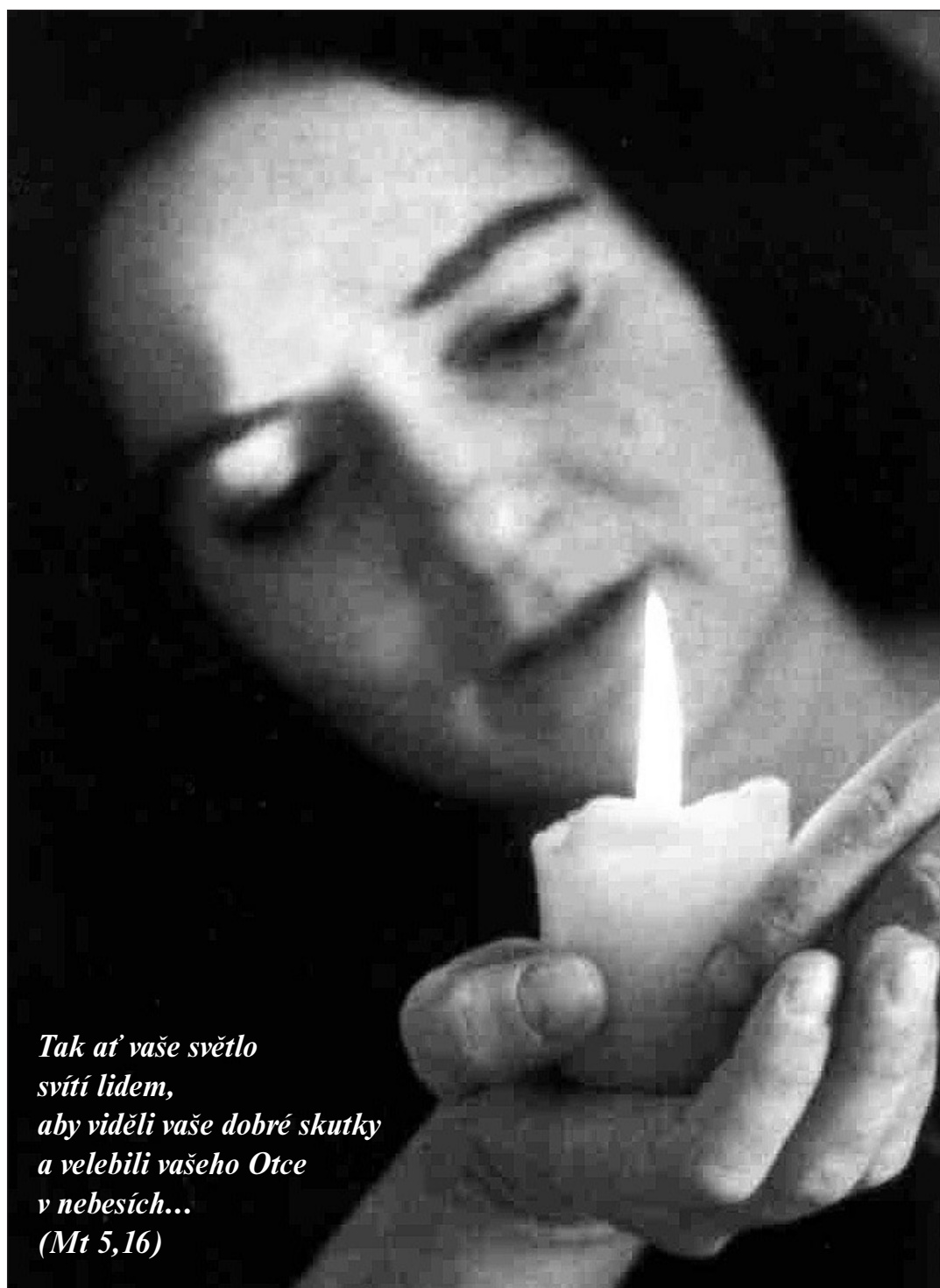
- strana 14 -

Skutečná tvář otce Pia (6)

- strana 16 -

Život Kristův (64)

- strana 17 -

*Tak ať vaše světlo
svítí lidem,
aby viděli vaše dobré skutky
a velebili vašeho Otce
v nebesích...
(Mt 5,16)*

Vroucí prosby o pomoc

Ve Starém zákoně neexistuje pouze jedna oficiální kniha modliteb Božího lidu, tj. žaltář. Mnoho stran Bible je poseto kantiky, hymny, žalmy, prosbami, modlitbami, invokacemi, které vystupují k Hospodinu jako odpověď na jeho slovo. Bible se tak jeví jako dialog mezi Bohem a lidstvem, jako setkání, které je zpečetěno Božím slovem, milostí a láskou.

Kniha Sírachovec

To je právě případ prosby, kterou jsme se obrátili na *Pána, Boha všehomíra* (v. 1). Je obsažena v knize Sírachovcově, ve které nějaký mudrc shrnul své úvahy, své rady, své zpěvy, a to pravděpodobně kolem roku 190-180 před. Kr., na prahu epochy osvobození, kterou Izrael prožíval pod vedením bratří Makabejských. Jeden z vnuků tohoto mudrce ji přeložil do řečtiny v roce 138, jak vypravuje v prologu přiloženém ke spisu, dílu svého děda, aby tak zajistil pro tato poučení větší okruh čtenářů a učedníků.

Kniha Sírachovcova se podle křesťanské tradice jmenuje *Ecclesiasticus*⁽¹⁾. Protože nebyla přijata do hebrejského kánonu, skončila tato kniha spolu s dalšími s charakteristikou tzv. »*veritas christiana*«⁽²⁾. Tím způsobem vstupují v patristické době hodnoty, předkládané tímto souhrnem moudrosti, do křesťanské výchovy, a to především v mnišském prostředí, a kniha se tak stala příručkou praktického chování Kristových učedníků.

Invokace 36. kapitoly Sírachovce, přijaté do liturgie chval ve zjednodušené podobě, se pohybují kolem několika tématických zaměření.

Vzorná modlitba v duchu Bible

A opravdu, tato modlitba vychází z tradice modlícího se Izraele a je skutečně plná biblických reminiscencí. Pro některé verše je možno pokládat ji za vzor modlitby vhodné pro dobu pronásledování a útlatku, jakou bylo ono období, ve kterém autor žil pod spíše krutou a přísnou nadvládou cizích syrsko-helenistických vládců.

První část této modlitby zahajuje horoucí výzva adresovaná Hospodinu, aby se smiloval a shlédl (srov. v. 1). Ale ihned nato se pozornost obrací k Božím zásahům a vzrušeně si posluhuje řadou velmi sugestivních slov: *Smiluj se... shlédni... sešli bázeň... zdvihni ruku... ukaž svou moc... obnov divy... opakuj zázraky... posilni ruku a pravé ráme.*

Dobrotivost k utlačovaným i utlačovatelům

Bůh Bible není lhostejný při střetech se zlem. A i když jeho cesty nejsou naše cesty, jeho časy a plány se liší od našich (srov. Iz 55,8-9), on se nicméně staví na stranu obětí a představuje se jako přísný soudce násilníků, utlačovatelů a triumfátorů, kteří neznají smilování.

Ale tento jeho zásah nesměruje ke zničení. Když ukazuje svou moc a svou věrnost v lásce, může probudit ve svědomí ničemníka hnutí, které ho přivede k obrácení. *Aby tě poznali, jako víme my, že není Boha kromě tebe, Pane* (v. 4).

Obnova slávy Božího lidu

Druhá část hymnu otevírá pozitivnější perspektivu. Neboť zatímco první část

DĚKUJEME za stovky blahopřání k Vánocům a Novému roku, které jsme dostali do redakce SVĚTLA nebo do Matice cyrilometodějské a Mariánského kněžského hnutí. Děkujeme za milé dopisy, e-maily i SMS. *Není však v našich silách Vám všem odpovědět jednotlivě: proto přijměte toto naše poděkování a ujistění, že i my denně pamatujeme v modlitbách na Vás, naše čtenáře, přátele a dobrodince. Uza-víráme Vás do Neposkvrněného Srdce naší nebeské Matky s přáním pokoje a vytrvalosti v dobrém za všech okolností!*

*Redakce Světla
Předsednictvo Matice cyrilometodějské
České středisko MKH*

žádá Boží zásah proti nepřítelům, druhá již nehovoří o nepřítelích, ale žádá Boží přízeň pro Izrael, vyzývá jeho slitovnost pro vyvolený národ a pro svaté město Jeruzalém.

Sen o návratu všech vyhnanců, kteří se uchýlili do severního království, stává se obsahem modlitby: *Shromáždí všechny Jakubovy kmeny, vezmi si je v dědictví jako kdysi* (v. 10). Tak se vyprošuje zvláštní druh obrody celého Izraele jako ve šťastných dobách, když obsazoval celou Zaslíbenou zemi.

Aby byla modlitba naléhavější, prosebník se dovolává vztahu, který váže Boha s Izraelem a s Jeruzalémem. Izrael je označen jako *lid, jenž má tvé jméno*; Jeruzalém je *tvé svaté město, místo, kde sídlíš*. Pak se vyslovuje přání, aby se tyto vztahy staly ještě pevnějšími, a tedy ještě slavnějšími (v. 13). Tím, že naplní jeruzalémský chrám svým majestátem, který přitáhne k sobě všechny národy (srov. Iz 2,2-4; Mich 4,1-3), Hospodin naplní svůj lid slávou.

Oprávněná naděje

V Bibli se nárek trpících nikdy nevyčerpává beznadějí, nýbrž vždy je otevřen nadějí. Základem je zde jistota, že Pán neopustí své syny, nedá vypadnout ze svých rukou těm, které si vytvořil.

Volba, kterou tím liturgie učinila, dává naší modlitbě šťastný výraz. Žádá od Boha, aby vydal *svědectví o těch, kdo jsou jeho stvořením od počátku* (v. 14). Již od věčnosti má Bůh plán lásky a spásy určený všem tvorům povoláním, aby se stali jeho lidem. Je to záměr, který pozná svatý Pavel jako *odhalený jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí... od věčnosti určený, že ho vykoná náš Pán Ježíš Kristus* (Ef 3,5-11).

*Bolletino Vaticano 23. 1. 2002
Mezitulky redakce Světla*

Pozn.: ⁽¹⁾ církevní spis; ⁽²⁾ křesťanská pravda

Apoštolát modlitby - únor 2002

Úmysl všeobecný: *At' katolické nemocnice vynikají jako přední hlídky v boji proti nemoci a jako výsadní místa pro hlásání evangelia života a úcty k lidské osobě.*

Církev udržuje v současnosti na celém světě 113 747 zařízení pro nemocné. Z toho je 5 215 nemocnic a 16 428 zařízení pro staré a chudé lidi. K tomu patří v poslední době řada hospiců pro umírající. Všechna tato zařízení mají být vyjádřením Kristovy lásky k trpícím a tuto lásku mají vyjadřovat.

Úmysl misijní: *At' křesťanské komunity v Kambodži a Laosu stále usilují o více kněžských a řeholních povolání.*

Tento úmysl zaměřuje svou pozornost na dvě země Dalního východu: na Kambodžu, kde je asi 7 milionů obyvatel, a na Laos se třemi miliony. V obou zemích nejsou katolíci příliš početní a žijí v těžkých poměrech. Kněží z vlastní krve a kultury by jim mohli nejlépe pomoci, a za to se máme my modlit.

Úmysl národní: *Za laiky v církvi, aby na sebe dokázali brát spoluzodpovědnost v různých oblastech života farnosti.*

Odpovědné poslání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vaše světlo ať svítí

Vrať se na horu Blahoslavenství. Pán dále pokračuje v programovém prohlášení svého nadcházejícího království. Pros Ducha svatého, aby ti dal jasně poznat, že tvoje dnešní přítomnost mezi jeho prvními učedníky je pro tebe nejen velkým vyznamenáním, ale i velkým závazkem.

Ze vstupního Ježíšova vyhlášení jsi mohl vyrozumět, že v tomto Božím království se staví do popředí hodnota, které představují úplný opak všeho toho, v čem převážná většina lidí tohoto světa vidí smysl života. Příchod Božího království znamená tedy především hlubokou změnu smýšlení i jednání. Nestačí s ním sympatizovat. Pán již na samém začátku očekává od svých učedníků nejen tuto hlubokou proměnu, ale i plně osobní nasazení pro Boží věc. Při nastávající obrodě světa počítá Pán se všemi, kteří se shromáždí kolem něho a s ochotou přijmou jeho slovo. I na tebe se obrací se svým radikálním požadavkem, abys byl *solí a světlem*.

Proč právě sůl? Co to má znamenat, *být solí země*? Sůl není na první pohled nic oslňujícího a drahocenného. V potravinách se nijak nestaví na odiv. Je spíše nenápadná, a přece účinná a velmi potřebná. Dává požadovanou správnou chuť a je také ochranou před zkázou. Je však užitečná jen potud, pokud je tím, čím je: čistá a neporušená, bez cizích příměsí. Netýká se to tedy jen tebe samého, jak ryzí je tvá víra, naděje a láska i věrnost všemu tomu, co jsi přijal od Pána. Když se tato tvá ryzost zkazí, nehodíš se Božskému Mistru k ničemu.

Jeho nároky jdou totiž ještě dále. Máš se stát všude tam, kde se nacházíš, *světlem a svítit všem v domě*. Světlo zaplašuje temnotu, ukazuje věci tak jak jsou, umožňuje poznání i konání, odhaluje cestu. Tam, kde se objeví světlo, nemá místo tma.

Lidé *nerozsvěcují světlo, aby je postavili pod nádobu, ale na svícen*. Jako Kristův učedník se už nemůžeš ukrývat. Jaký by to mělo smysl? Jestliže Ježíš chce v tobě mít světlo, které se výrazně odlišuje od tmy, pak jedině proto, aby jeho učedníci byli jako ozářené město na hoře a všichni mohli k němu obracet svůj pohled.

Jakým to světlem máš osvětlovat své okolí? Nezaklekní se toho, ale je tomu opravdu tak: To, co z tebe může vyzařovat, není nic jiného než sám Pán. *Ty, které si Bůh napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna*⁽¹⁾. Dáš-li se Ježíši bezvýhradně k dispozici, bude Pán v tobě skrze Ducha svatého pokračovat ve

svém vtělení a přebývání mezi lidmi. *Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás*⁽²⁾.

Nejsi to tedy ty sám, ani tvoje domnělá velikost a jedinečnost, co má z tebe vyzařovat, ale je to jedině obraz tvého Pána, který je *Světlo pravé, a to osvěcuje každého člověka*⁽³⁾ také tím, jak přebývá v tobě. Toto Ježíšovo přebývání má být ovšem na tobě tak nápadné a zřejmé, jak je nápadná lampa svítící ve tmách. Má být na první pohled jasné, kým jsi. Copak se někdo ptá hořící svíce: Kdo jsi? Jsi svíce? Copak se někdo ptá svítící lampy: Nejsi ty snad lampa?

Chápeš pak, co to znamená, jestliže se budeš chtít *přizpůsobovat tomuto světu*?⁽⁴⁾ To znamená, že chceš do Ježíšova světla přimíchat tmu, zakrýt ho, zastínit, potlačit jeho světlo, ale tím chceš přece potlačit jeho samého. Takovým způsobem se podílíš na té tragické skutečnosti, že *do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali*⁽⁵⁾. Kdo může zatoužit po Bohu, jehož obraz je zamazán a ztrácí se ve tmě? Svého Pána můžeš zapřít nejen slovy, ale i tím, že jeho světlo v tobě *nesvítí před lidmi*. K čemu tě pak má? K ničemu nejsi, než *abys byl vyhozen ven a lidmi pošlapán*. K takovým začouzeným lampám se Ježíš ani nebude znát: *Kdo mě zapře před lidmi, toho zapru já před svým Otcem v nebesích*⁽⁶⁾.

Co má být tedy na tobě jako na »kristovci« především tak nápadné jako svítící lampa ve tmě? Co jiného, než **radost**, která převyšuje všechno pomýšlení, radost z toho, že Pán je s tebou a v tobě: **Radujte se stále v Pánu, opakujte, radujte se. Všem lidem ať je známá vaše vlídnost, skromnost, kázeň, mravnost, poslušnost, počestnost**⁽⁷⁾. Když naplníš své vědomí radostí z Ježíšovy přítomnosti tak, jak Ježíš naplňuje svou přítomností tvé srdce, z celého tvého vzezření, z tvého pohledu, z každého tvého slova, gesta a skutku bude vyzařovat přímo záviděníhodné světlo Ježíšovy radosti a pokoje. *Spravedlivý září v temnotách jako světlo rádným lidem, je milosrdný, dobrotivý, slitovavá se a pūjuje*⁽⁸⁾. To je tedy tvá křesťanská legitimace, nošená veřejně a viditelně. *Tak svít světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci*.

Co jiného může zobrazit Boha, který je nekonečná Láska a Blaženost, než oblažující, milosrdná, dobrotivá láska: Bud' nápadný tím, jak lámeš chléb hladovému, popřáváš pohostinství bloudícímu ubožáku, když vidíš nahého, odíváš ho, neodmítáš pomoc. *Tehdy zazáří tvé světlo jako zora a tvé jizvy se brzy zahojí*⁽⁹⁾.

Bratr Amadeus

(1) Řím 8,29-30; (2) Jan 15,4; (3) Jan 1,9;

(4) srov. Řím 12,2; (5) Jan 1,11; (6) Mt 10,33;

(7) Flp 4,4 (zde použitý lat. výraz *modestia* je takto mnohoznačný); (8) resp. žalm 112; (9) tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 58,7–10

Toto praví Hospodin:

„Lámej svůj chléb hladovému, po-
přej pohostinství bloudícím ubožá-
kům; když vidíš nahého, obleč ho,
neodmítej pomoc svému bližnímu.
Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá
jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde
tvá spravedlnost a za tebou Boží
sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin
ti odpoví, křičet o pomoc, a on ti
řekne: ‚Zde jsem!‘ Přestaneš-li utla-
čovat, ukazovat prstem, křivě mluvit,
nasytíš-li svým chlebem hladového,
ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě
vzejde tvé světlo a soumrak tvůj
stane se poledním jasem.“

2. čtení – 1 Kor 2,1–5

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat
svědectví o Bohu, nepřišel jsem
s nějakou zvláštní výřečností nebo
moudrostí. Rozhodl jsem se totiž,
že u vás nechci znát nic jiného než
Ježíše Krista, a to ukřižovaného.
Vystupoval jsem u vás se skleslou
náladou, se strachem a obavami.
A moje mluvení a kázání nezáleželo
v přemlouvavých slovech moudros-
ti, ale v projednání Ducha a moci.
To proto, aby se vaše víra zakládala
na moci Boží, a ne na moudrosti
lidské.

Evangelium – Mt 5,13–16

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Vy jste sůl země; jestliže však sůl
ztratí chuť, čím bude osolena? K ni-
čemu se už nehodí, než aby se vy-
hodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt
město položené na hoře. A když
se svítlna rozsvítí, nestaví se pod
nádobu, ale na podstavec, takže svítí
všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí
lidem, aby viděli vaše dobré skutky
a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Být chrámem Ducha svatého

Když se ve mši svaté hovoří o mocnostech a panstvech, o cherubech a serafech, nejde to někdy tak trochu mimo nás? Svět duchů, osobních bytostí, které mají vliv na osud světa i na náš osobní život, hodí se to ještě do naší doby?

Stali jsme se dnes příliš střízlivými. Zajímají nás jen tvrdé skutečnosti, to, co je vědecky uchopitelné. Všechno ostatní se jeví jako mystické, jako z dávno minulých časů. Osvícený člověk to nechal za sebou. Vývoj jde mimo takový obraz světa, myslí si mnozí.

Tento náhled nezůstal bez vlivu i na nás křesťany. O andělu strážném se mluví s dětmi, o zlých duších raději vůbec ne, ďábla teologové takřka odbourali. Ted' je jistě dobré neslidit po mocnostech zla, vstupovat do jejich pelechu. Před tím se oprávněně varuje. Ale o jejich existenci bychom měli alespoň vědět, abychom jim nesedli na lep. Apoštol Pavel nás k tomu vybízí: *Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší* (Ef 6,12).

Proto je dnes pro křesťany důležité otevřít se tomuto náhledu: Jde o mohutný boj proti duchům, kteří nás chtějí odvést jinam, abychom nebyli chrámy Ducha svatého. Neboť to je naše nejvlastnější určení, jen jsme je trochu ztratili ze zřetele.

Křesťané totiž nezachovávají pouze příkazy svého náboženství, nějaké učení, nýbrž jsou povoláni k tomu, aby byli chrámy Ducha svatého. A proto má rozhodující význam rozlišovat duchy, neboť stojíme před rozhodnutím: Jakému duchu dáváme prostor? Duchu svatému, nebo duchu Odpurce?

Můžete mi namítnout, abych věci nedramatizoval. V každodenním životě musíme tak jako tak plnit své úkoly. Tady se nejedná vždy o nějaká zásadní rozhodnutí. Kam by člověk přišel, kdyby měl být vystaven trvale takovým nárokům!

Je třeba dodat, že právě dnes je obzvláště obtížné rozpoznat, že se nacházíme v duchovním boji. Žijeme totiž v prostředí, ve kterém se zdá samozřejmými tolik věcí, které vykonáváme, na které myslíme, aby všední den mohl vůbec probíhat. Je jasné, že přednost má povolání, že stojí vždy v popředí, že blahobyť musí růst, že plánujeme děti, dovolenou, volný čas, dopřáváme si uvolnění před televizorem, konzumujeme média a že nám zbývá jen docela málo času na modlitbu, na klid. Ale přece jen...

Přehlížíme přitom, že za tímto nám tak blízkým životním stylem stále více stojí koncept bezbožného konzumního života. Bůh se při tvorbě moderního západního světa nebere v úvahu. A čím komplexnější je tato hospodářská mašinérie, čím více poznamenávají tyto samozřejmosti náš život, tím více jsme zatlačováni na koleje,

kteří jsou určováni materialistickým světovým názorem: lidé jsou jako kolečka v mechanismu, dobře mazaném, živěném a baveném podle nejnovějšího stavu techniky, ale to už vůbec není jen neutrální pohled a postoj. Tady působí a zcela vládne duch tohoto světa.

Kdo pozoruje vývoj s trochu odstupem, konstatuje: Moderní společnost podniká všechno pro to, aby si podrobila Boha Stvořitele. Biotechnika dokonce koketuje s myšlenkou, že »vylepší« lidskou podstatu, vytvoří člověka podle nového koncep-

tu. Doufá, že se jí snad podaří vyzrát i na smrt: *Budete jako Bůh* (Gen 3,5) – není to příslib, který nám sugeruje ideologii pokroku bez hranic?

A my stojíme v tomto silovém poli. Zde neexistuje žádná neutralita. Pán nás stále upozorňuje na to, že musíme volit mezi ním a jinými duchovními nabídkami: *Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromáždí se mnou, rozptýlí se* (Lk 11,23). *Nemůžete sloužit dvěma pánům* (Lk 16,13). *Beze mne nemůžete dělat nic* (Jan 15,5).

Pro křesťany je proto otázkou přežití, zda rozvinou dostatečně svou citlivost pro rozlišování duchů. Protože našim povoláním je otevřít se Duchu našeho Pána, Duchu svatému, a to s vědomím, že existuje mohutný odpor proti takovému rozhodnutí, které je životně důležité. Apoštol Pavel na to naléhavě poukazuje: *Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh, neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!* (1 Kor 3,16-17).

Jak vznešené poselství! Každý z nás je povolán k něčemu opravdu velikému: Sám Bůh chce v něm a skrze něho ve světě působit spásu!

Kdo se otevře působení Ducha svatého, brzy zjistí, že Bůh je tajemně přítomen v jeho životě a že v něm působí. Za dobrých dnů a při pozitivních zkušenostech je to lehké a snadno si to uvědomíme. Při tvrdých zkušenostech to připadá těžké. Ale i zde nám Pán, často po delších oklikách, dává prožít zkušenost, že v jeho rukou se utrpení a těžké životní okliky mění ve spásu.

Než člověk tímto způsobem vpustí Boha do svého života, takto mu odpoví, snadno se vynoří otázka: Ale kde pak zů-

stanu já? To už pak nemám žádnou svobodu? Co mi ještě zbude, když tak radikálním způsobem předám Bohu otěže? Kdo může vědět, co se potom stane? Jsou to jistě oprávněné otázky.

Ano, odevzdat svůj život zcela Bohu je odvážné, ale je to důležitý krok v životě podle víry u každého křesťana. Mohu to udělat pouze tehdy, když jsem přesvědčen, že ten, komu předávám otěže, to se mnou skutečně myslí dobře, a důvěřuji v to, že Duch svatý ví lépe než já, co je pro mne dobré.

Je obtížné vytrvat v takovém rozhodnutí i tehdy, když se dostanu do situace, kterou bych si sám svobodně nikdy nevybral. To je pak opravdová zkouška důvěry v Boha. Chci opravdu, aby se *stala jeho vůle*, jak to říkám v modlitbě Otče náš? Jako v nebi, tak *i na zemi*? A ne někde všeobecně, ale konkrétně v mém životě?

Konec konců jde o otázku moci: Kdo má mít moc nad svým životem? Bůh mi navrhuje, abych mu předal řízení: *Stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mne* (Zj 3,20). Kdo se vydá za tímto dobrodružstvím, dosáhne onoho sebeuskutečnění, které mnozí lidé dnes tak marně hledají. Neboť jen Stvořitel života zná naše nejvlastnější povolání, ví, co v nás vězí, co nám dá skutečně naplnění.

Že přijímáme takovou nabídku jen váhavě, že stále znovu ztrácíme z očí toto vedení, je důsledek duchovního zápasu, do kterého jsme postaveni. Vyplývá to ze stále znovu vystupujícího pokušení zajistit se proti tomu, který je Život. Neboť subtilním způsobem a různými cestami nám Zlý sugeruje, že na tom budeme lépe, když vezmeme svůj život sami do svých rukou.

Z tohoto zřetele má proto velký význam, abychom se naučili rozlišovat duchy.

Překlad -lš-

Když proniká zmatek do Církve

Když jsem se jednou jako student zabýval Písmem svatým, narazil jsem na Ježíšova slova, která mnou tak otřásla, že na to dodnes nemohu zapomenout. Ježíš mluví ve své řeči o konci časů a o nepředstavitelné duchovní nouzi. Věta, která mnou otřásla, zní: *A kdyby Pán ty dni nezkrátil, nikdo by se nezachránil. Ale kvůli vyvoleným, které on vyvolil, zkrátil ty dni* (Mk 13,20).

Jaký děs budou ty dny volávat, pomyslel jsem, když by nikdo nemohl dosáhnout spásy, ani papež ne? Podkopání Církve proběhne jednou tak rafinovaně a dokonale, že tuto situaci budou moci přestat jen obzvláště »vyvolení«. A i ti přechkají tu dobu jen proto, že bude zkrácena, jak píše Marek.

Dne 11. září 2001 se duchovní ničivá moc projevila materiálně viditelným způsobem. Noviny, rozhlas a televize hovoří o apokalyptické události. Když obzvláště radikální muslimové chtějí zničit západní centra hospodářství, vojenství a politiky, pak jejich boj platí i křesťanství. Italská veřejnost je alarmována, protože na seznamu teroristických útoků je i chrám sv. Petra.

Křesťan nepotřebuje zvláštní dar rozlišování duchů k tomu, aby rozpoznal, že tyto útoky jsou zlé. Ani při pronásledování křesťanů fundamentalisty a komunisty, které si v uplynulém roce vyžádalo 165 000 obětí, není třeba hledat zlo lupou, je to zcela zjevné. Mučení a smrt ohrožují pozemský život, nikoliv věčnou spásu křesťanů. Všechny tyto útoky zvenčí postihují tělo Církve a může je tedy každý křesťan rozeznat jako útok zla.

Ale jsou ještě jiné útoky, zevnitř, srovnatelné s rakovinou, která se povětšinou šíří nepozorovaně a může vést až k smrti. Původ těchto útoků je uvnitř samotné Církve. Tyto

útoky jsou útoky proti víře, srovnatelné s nemocí, která se zakousla jako *nejhorší rakovina* (2 Tim 2,17).

Že toto nebezpečí není jen hypotetické, ukázal jsem ve své knize »Diagnóza rakovina«, kde jsem je doložil praktickými příklady.⁽¹⁾

Bez daru rozlišování duchů je dnes každý ohrožen, že sám onemocní touto duchovní rakovinou. Musíme proto jednat jako moudré panny a dbát, abychom měli »své lampy« naplněné. K tomu tři jednoduché tipy:

● **Bdít a modlit se.** Výzva k modlitbě a k bdělosti pochází od samotného Spasitele. Lukáš nám předal jeho slova: *Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka* (Lk 21,36).

Bdělost, o které Ježíš mluví, nemá nic společného s přehnanou úzkostlivostí nebo pedantérií. Chceme-li být bdělí, musíme své myšlení (Řím 12,2), svou víru (2 Kor 13,5), své jednání (Gal 6,4), a tím vlastně všechno zkoumat (1 Sol 5,21), abychom poznali, *co je vůle Boží* (Řím 12,2), a nakonec se drželi toho, *co je dobré* (srov. 1 Sol 5,21).

Když prosím Ducha svatého o dar rozlišování, může se stát, že mě náhle napadnou věci, které jsem dříve přehlédl nebo přeslechl. Všimnu si například, že věřící vynechávají v modlitbě »vzkříšení z mrtvých«, nebo mě napadne, že kněz při vyznání vin vůbec nemluví o vině nebo o hříchu, ale jen o slabostech a nedokonalostech.

To může být příznakem toho, že právě tato vynechání označují slabá místa víry. Možná, že ten kněz vůbec neusedá do zpovědnice. Když jsem bdělý, nedám se od těchto lidí nakazit nevírou, abych nezačal pochybovat o vzkříšení z mrtvých a o vlastní hříšnosti.

Jsem-li vnímavý, všimnu si zvláštních rituálů nebo vynechávání. Napadne mě, že ve formulaci při uzavírání sňatku se používají slova »dokud nás smrt lásky nerozloučí«. Jedno slůvko »lásky« činí tento sňatek neplatným a pravděpodobně kněz ani snoubenci netrvají na nerozlučnosti manželství.

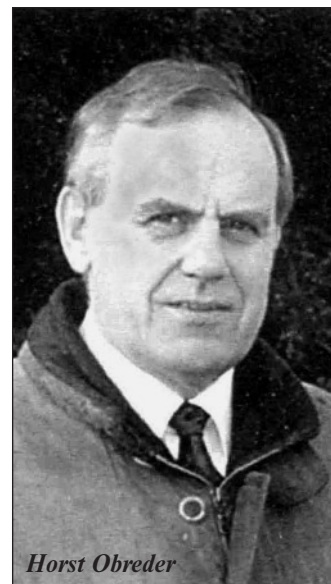
Ježíš nás vybízí nejen k bdělosti, ale žádá znovu a znovu naši modlitbu! Bez trvalého rozhovoru s Bohem, bez modlitby časem přestaneme poznávat pravdu. Ježíš vyzývá učedníky naléhavě slovy: *Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení* (Mk 14,38). Podle Lukáše tak máme činit *ustavičně* (Lk 21,36).

Bdít a modlit se jsou Ježíšovy rady pro toho, kdo nechce být vystaven naukám, které *šimrají uši... odvracejí sluch od pravdy a obracejí se k bájím* (2 Tim 4,3-4).

● **Zvolit bezpečné stanoviště:** Když chci vystoupit na nějakou horu, musím si vybrat vhodné místo, ze kterého mohu dosáhnout cíle. Toto stanoviště nemůže být vzdálené 100 km, nýbrž se musí nacházet na úpatí hory. Nebudu proto posuzovat Církev a její nauku brýlemi buddhisty, ateisty nebo muslima, nýbrž se postavím jako Maria Magdaléna a Jan pod kříž. Když to učiním, stavím se do středu Církve, která se zrodila z Kristova boku.

Držet se tohoto stanoviště znamená pro křesťana trojí věc: Věrnost papeži a učitelskému úřadu, láska k Marii, Ježíšově Matce, a úcta k Nejsvětější svátosti. Ve slavném snu Dona Bosca vede papež loď Církve a zakotví bezpečně mezi dva sloupy: na menším sloupu stojí Maria, Matka Církve, a na větším září eucharistický Ježíš.

Papež, Maria a Eucharistie jsou bezpečná stanoviště katolíka. Kdo se drží těchto stanovišť, nachází se v srdci Církve, kdo navíc bdí a modlí se, tomu

Horst Obreder

bude Pán stát vždy po boku a uchrání ho před nebezpečným bludem.

● **Vzít v úvahu duchovní pravidla rozlišování duchů:** V průběhu dlouhé církevní tradice vypracovali církevní učitelé, světcí a zbožní teologové hojnost znaků, podle kterých je možno rozpoznat, co je od Ducha Božího a co od ducha lži.

Kněz palotín Hans Buob vypracoval deset rad pro rozlišování duchů. Tato jednoduchá pravidla není třeba dále rozvádět, hovoří sama za sebe.

Duch Boží

- neútočí nikdy proti lásce,
- dává vnitřní klid, sílu a bezpečí,
- vede přímou a průhlednou cestou,
- nejedná proti Božímu nebo přirozenému zákonu,
- dává růst a zdraví,
- dává podněty k jednání,
- činí nás vnímavými pro hříchy,
- vede nás k Ježíši,
- vede k odpuštění a ke smíření,
- vede k tomu, co je podstatné.

Z Vision 2000
přeložil-lš

⁽¹⁾ *Diagnose Krebs*, Horst Obreder, Miriam Verlag, Jestetten 1997.

Boj mezi světlem a temnotou

Gabriela Kubytová má za sebou dlouhou cestu hledání v oblasti psychotechnik a ezoteriky. Mnohé se ukázalo jako slepá ulička. Dnes tedy vidí obzvláště jasně, jak důležité je přesné rozlišování duchů.

Dnes není právě moderní rozlišovat duchy. A jsou vůbec nějaké »duchové«? ptají se mnozí. Mají víru vědy, podle nich je jen to, co se dá změřit, osvojit, co pomáhá k uspokojení pozemských potřeb. Když bolestně narazí na životy nepřátelskou omezenost skutečnosti a hledají smysl života, setkají se s nabídkami ezoteriky, která se dnes všude pilně nabízí: Když si přečteš tuto knihu o tajemných zákonech kosmu, uděláš ta či ona cvičení, zajdeš do toho obchodu či k onomu guru, staneš se pánem svého osudu a dosáhneš úspěchu, zdraví, bohatství, sexuálního uspokojení, zkrátka osvobodíš se zcela od utrpení.

Je to zcela materialistická spiritualita, které jde o to, rozmnožit pozemské štěstí kontrolou neviditelných sil. Když navštívíme ezoterický obchod, najdeme tam zastoupeny složky světových náboženství, magie, okultismu v dokonale namíchané hojnosti.

Neviditelný svět platí pro ezoterického ducha doby jako svět světla a lásky a všechno úsilí směřuje k tomu, promíchat vše světlem a láskou, které jsou jádrem kosmu, ale i jádrem každého člověka. Nutnost rozlišování duchů se zde tedy neuplatňuje, protože kde je všechno světlo a láska, není co rozlišovat.

Rozlišování duchů je nutností teprve tehdy, když věříme, že existuje svět duchů, kteří působí na člověka, že existují vlivy dobré a špatné, které přicházejí z tohoto neviditelného světa, a že člověku je dána svoboda a je vystaven výzvě rozhodnout se mezi dobrem a zlem.

To Církev již 2000 let vytvářela učila a stále ještě učí, ale tato nauka není vždy hlášána ve svém celku, totiž: Existuje

Bůh a Satan, nebe a peklo, existuje věčný život a věčné zavržení, každý člověk bude podroben soudu, při kterém bude stát před tváří spravedlivého a milosrdného Boha a při kterém padne rozhodnutí o jeho věčném osudu. Věčnost člověk není schopen pojmut, ani věčné světlo, ani věčný oheň, ale Ježíš nenechává nikoho na pochybách, že lidský život je podroben tomuto konečnému rozhodnutí.

Teologové, kteří neuznávají učitelský úřad Círky, snaží se vážnost této rozhodující situace zpochybnit různými argumentacemi. Pro ně existuje jen milující Bůh, na jehož milosrdenství nejsme odkázáni, protože život je volnou vstupenkou ke slávě a k lásce. Jenže proč pak nosíme v sobě to neuhastitelné přesvědčení, že to hraje svou roli, zda se my, nebo minimálně naše děti rozhodneme pro dobro, nebo pro zlo?

Negativní stránkou těchto protikladných pojmů jsou dráždící slova, která neradi slyšíme, která modernímu člověku připadají jako olovená tíže katolické církve. To také bylo velkou překážkou v procesu mého obrácení, který započal před šesti lety, když dvacet pět let trvající hledání na cestách ducha doby nevedlo nikam než ke ztroskotání a zoufalství.

Nejdříve jsem měla odpor k pojmu hřích. Ráda bych se byla modlila: Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás nyní i v hodinu smrti naší. Ale v modlitbě se říká: za nás hříšné. Vedla jsem vášnivou debatu o tom, zda existuje Satan. Zdálo se mi, že zlo na tomto světě se dá vysvětlit ze samotných lidí, že existuje zvláštní dynamika, která vede od první absence lásky až do Osvětlení.

Pak jsem začala experimentovat: Nejsem to já, kdo je zlý – pochopitelně v důsledku zranění v dětství – nýbrž existuje zlá síla, která mě uvádí do pokušení, která mě přepadá. Výchozím bodem jejích útoků jsou má zranění, moje slabosti, zvláště ty, které jsou mi skryty.

Četla jsem Bibli a konstatovala jsem: Ježíš mluví stále znovu o Satanovi ve zcela jednoznačných slovech. Celá Bible popisuje boj mezi silami temnot a silami světla.

Pak přišlo svědectví světců, kteří skrze svou ochotu zástupným způsobem trpět s Ježíšem zachraňují duše: ti mají často velmi těžké potyčky se Satanem. To dokazují všichni, ať už je to Hildegarda z Bingenu, farář Arský, P. Pio, Marta Robinová... Dosvědčují to také lidé, které si nebe vybralo za proroky dnešní doby, vizionáři z mariánských zjevení, kteří měli vidění o pekle.

Začalo mi být obecně jasné, že duchovní síly mají osobní podstatu. Věříme v jednoho osobního Boha, v Boha Otce, vtěleného Syna Ježíše Krista, v Ducha svatého jako osobu, věříme v nebe, které obývají andělé a svatí, za jejichž Královnu byla korunována lidská žena, Maria. Proč by pak také zlo nemělo být osobní bytost, právě onen padlý anděl Lucifer, které ve své pyše nemohl snést, že Bůh slouží lidem?

Tato osobní moc, jak to stojí v Bibli a jak to učí Církev, zřídila věčnou říši, peklo. Ježíš říká, že si máme raději useknout ruku a vyloupnout oko, než abychom byli s oběma rukama a s oběma očima uvrženi do věčného ohně. Chybí ještě něco k úplné jasnosti?

Pro mne je dodnes těžko přijatelné, že ve vesmíru po celou věčnost existuje místo zla

Gabriela Kubytová

a že existuje možnost, že lidé věčně trpí. Někteří teologové zmírňují tuto nauku a říkají, že peklo je prázdné. Ale mohou tuto strašnou vážnost, jakkoliv je mi »contre coeur« – proti srdci – prostě ignorovat, jak se to dnes běžně děje v hlásání víry?

Jestliže jediné důležité rozhodnutí v tomto životě je rozhodnutí mezi dobrem a zlem a jestliže v každém okamžiku svého života musíme činit taková rozhodnutí, ve velkém i v malém, pak je zde otázka, kde vezmeme schopnost rozlišovat mezi duchy.

Romano Guardini říká ve své knize »Pán«: »Podle logiky zla hřích vede do zaslepenosti, a tato zaslepenost se opět stává hříchem a nový hřích zaslepuje ještě více.«

To je strašná pravda! Každý hřích za sebou přináší ihned zaslepenost. V míře, v jaké hřešíme, jsme také zaslepeni, nepoznáváme již, že hřešíme. U druhých to lze snadno rozeznat a ve společenském vývoji rovněž. Slovo hřích je zakázáno, a přitom toneme v tomto pojmu, ve hřichu. Naše demokratické parlamenty schvalují jeden za druhým zákony, které ospravedlňují těžké viny.

Z Guardiniho věty je možno odvodit také logiku dobra, totiž: Ctnost vede k poznání a toto poznání se opět stává ctností a nová ctnost ještě více rozšiřuje poznání.

Jaká nectnost je u kořene zaslepenosti? Moje odpověď zní: Strach ve dvojí formě: strach před sebepoznáním a strach z izolace mezi lidmi, kteří jsou pro mě důležití. I za strachem ze sebepoznání, to znamená za poznáním temných stránek, které nezapadají do sociálně snesitelného, vyzdobeného obrazu o sobě samém, věží úzkost, že ztratíme lásku, náklonnost, přijetí u druhých a že budeme vyhoštěni z jejich společenství.

Nolle Neumannová konstatovala: »Lidé mají hrůzu z izolace! Každý ví, jak je to krásné, stát na správné straně. Zcela něco jiného je naproti tomu být vyhoštěn. Být vyhoštěn je strašná lidská zkušenost (...) Když si člověk myslí, že bude pro své názory izolován, pak se mlčky stane....«

Křesťanská terminologie nazývá tuto úzkost strach z lidí. Začíná mlčením, první malou nenápadnou zradou vlastního svědomí. V tomto bodě se takřka nepozorovaně přehazují výhybky. Pak následuje Guardianim popsaná dynamika hříchu a zaslepení. Proto světci říkají: Není svatosti bez sebepoznání.

Svatosti sebepoznání je zpočátku. Výkupné je již zapláceno. Nevyčerpatelné Boží milosrdenství nás o tom ujišťuje, ale je tu jedna podmínka, abychom měli podíl na výkupné ceně: Musíme si být vědomi, jaké dluhy jsme nakupili. Jak bychom jinak mohli být očištěni? Bez sebepoznání nemůžeme pokračovat na cestě zbožnosti. Kde chybí sebepoznání, stává se člověk buďto vlažným souputníkem, domnělým svatým, nebo fanatikem.

Stále se tedy nacházíme v pohybu nahoru nebo dolů, vzhůru k Bohu nebo pryč od Boha. Svátosti Církve nám darují milost, abychom mohli jít úzkou cestou, na které se vyplní zaslíbení horského kázání: Lidé čistého srdce budou vidět Boha.

*Z Vision 2000 - 1/2002
přeložil -lš-*

MODLITBA K PÁNU JEŽÍŠI, MUŽI MODLITBY

Pane Ježíši,

Ty víš, jak by bylo pro mne důležité, abych získal trochu odstup od svého života. Jsem jako korek na vlnách, události všedního života mnou pohazují sem a tam. Mám pocit, že jsem zcela ztratil kontrolu nad svým vlastním životem. Tápnu poslepu vpřed krok za krokem. Můj život je velká změť. Cítím se bezmocný, když chci vymezit svůj život.

Pane Ježíši,

chci se naučit, jak vzít svůj život do ruky, chci svůj život, který mi uniká mezi prsty jako písek, postavit na pevném základě.

Pane Ježíši,

nauč mě distancovat se od věcí života. Chci se spolu s Tebou trochu stáhnout, meditovat, rozjímat, rozlišovat, přijímat rozhodnutí a uvádět je do života.

Pane Ježíši,

nauč mě modlit se, pobývat ve vnitřní komůrce svého srdce, odebrat se do skrytosti.

Pane Ježíši,

nauč mě modlit se v noci, tak jak Tys to dělal v důležitých situacích Tvého života. Jako na poušti před Tvým veřejným vystoupením, před volbou apoštolů, v Getsemanech.

Pane Ježíši,

nauč mě utvářet vztahy, zaujímat v modlitbě potřebný odstup od svého okolí, nauč mě správné závislosti a správné nezávislosti. Nauč mě přijímat určitá pozvání a jiná odmítat.

Pane Ježíši,

daruj mi moudrost. Ty, Mistře duchovního života, vnitřního naslouchání, Ty, který jsi mužem vnitřní modlitby, který jsi

vždy setrval ve vztahu k Otci, v hnutí Ducha svatého. Doprovázej mě v každém okamžiku mého života, abych v něm rozpoznával vůli Boží.

Pane Ježíši,

buď mým učitelem. Tys dokázal vyučovat do všech podrobností, vhod i nevhod, s pedagogikou, trpělivostí a s plnou autoritou. Ty jsi vyučoval všude, v chrámě, v synagogách, na hoře, na břehu, na jezeře, u farizeů, u celníků, v Judeji, v Galileji, mezi pohany... Nauč mě rozpoznávat znamení doby, znamení mého života.

* * *

MODLITBA K PÁNU JEŽÍŠI, MUŽI ČINU

Pane Ježíši,

Ty víš, jak velice jsem se vzdálil ode všeho, od svého vlastního života. Dívám se na všechno dalekohledem, jako astronom, pozoruji události svého života ze své observatoře. Žiji, jako by mi bylo všechno jedno, jako mimo čas, uzavřen v zámku svých myšlenek, ztracen ve svých výpočtech...

Pane Ježíši,

chtěl bych žít zcela prostě, bez odstupů, zcela jednoduše vychutnávat chuť života, nemít strach obětovat se...

Pane Ježíši,

nauč mě angažovat se, se-
stoupit z vysoké věže svých

myšlenek a přijmout nedokonalost všedního dne. Tvoje řeč byla pro všechny srozumitelná. Nechci se pokládat za vědce nebo mudrce. Dej mi pochopit pravou pravdu, pravdu srdce.

Pane Ježíši,

pro Tebe nebyly chvíle modlitby a chvíle samoty cílem samy o sobě, nýbrž prostředkem k cíli. Tvým cílem bylo vydat se lidem. Tvoje modlitba byla spojení s Pramenem, s původem Tvého poslání. Ukaž mi mé poslání v tomto světě, abych se mohl plně investovat.

Pane Ježíši,

nauč mě budovat svůj vztah k lidem, k svým bližním. Abych nežil jen pro sebe, ale pro druhé. Kéž není moje modlitba útekem před světem. Ať není poušť pro mě skrýš. Nauč mě dát se vyrušovat svým bližním, zcela se mu odevzdat.

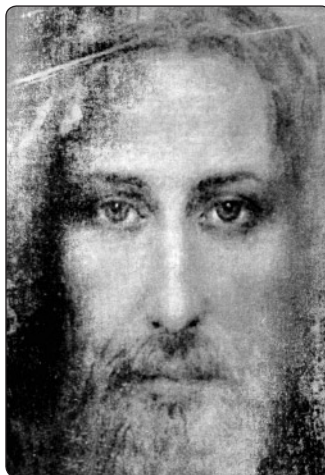
Pane Ježíši,

když ses stáhl do Galileje nebo přišel tajně na slavnost do Jeruzaléma, nebyl to únik, ale vědomí, že ještě nepřišla Tvá hodina. Když pak přišel Tvůj čas, šel jsi odvážně vstříc svému dobrovolnému utrpení. Vezmi mě za ruku, abych přijal boj svého života, abych se plně obětoval, abych přijal své postavení a byl připraven na všechny důsledky. K účinné modlitbě patří angažované slovo.

Pane Ježíši,

Ty jako Bůh na zemi ses ne snažil žít nadpozemským životem. Pomáhej mi, abych v každodenním životě byl člověkem, abych se nestaral přespříliš o to, co mám říkat, co mám udělat, co mám cítit. Vstup do mého života, Ty, který nejsi čistý duch, ale i pravý živý člověk, vstup do mého života! Abych vzal svůj život do svých rukou.

*Podle Feuer und Licht
85/2002*

Ke komu půjdeme?

Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré (Gn 1,31). Tak končí svatopisec zprávu o vzniku veškerého stvořeného světa. Ani to nemohlo nebyť velmi dobré, protože pro všechno, co Bůh stvořil, neměl jiné předlohy a jiného vzoru než sám sebe, nejvyšší a absolutní Dobro. Všechno tvorstvo je odstupňované zjevení absolutní Moudrosti, Krásy a Dobra, kterými je Bůh sám. Na samém vrcholu této Bohem rozvržené škály stojí bytosti, o kterých Bůh výslovně prohlásil, že je stvořil proto, aby byly jeho obrazem a jeho podobou. Jsou to totiž bytosti, které jsou Božím obrazem a podobenstvím nejen tím, že jsou, že existují, ale také tím, že mají za obraz svého Stvořitele, i v tom, jak jednají, jak žijí a co prožívají. Je jim určeno žít u Boha a v Bohu.

Hned na samém začátku svých dějin se bohužel sám člověk pokusil změnit tento svůj jedinečný a nejvznešenější cíl a smysl své existence a předložil tak svému Stvořiteli svoji vlastní absurdní alternativu, v níž odmítá pravzor, který přijal od Boha, protože má za to, že si našel něco lepšího, než je ON: sama sebe. Uvěřil totiž ďáblu, ve kterém nerozeznal svého úhlavního nepřítele a který mu namluvil, že bude jako Bůh.

Ďáblova schopnost vmluvit se lživě do přízně člověka ohrožuje lidstvo po celou dobu jeho dějin. Satan se od počátku zaměřuje na to, aby odvedl člověka od správného vztahu k Bohu: nabízí mu nejrůznější falešná a zdeformovaná »náboženství«.

Šikmá plocha, na kterou tak člověk vstoupil, ho záhy stáhla velmi hluboko. Již v druhé generaci hledá člověk štěstí bratrovraždou. Bolestným netušeným důsledkem jeho hříšné troufalosti je těžký zákal vnitřního duševního zraku.

Ďábel, který byl závistivým iniciátorem jeho zkázy, nemá zájem, aby se mu do duše a do

srdce vrátilo původní světlo. Veškeré jeho snažení má za cíl zničit člověka. To je jediný zorný úhel, pod kterým je třeba vidět všechno, s čím k člověku přichází. I v padlém člověku zůstal nezbytný a nenahraditelný motor veškerého jeho svobodného jednání: hledání blaha a štěstí, ke kterému byl původně stvořen. Proto ďábel ví, že všechny jeho nabídky musí mít nutně přitažlivou podobu opět nalezeného blaha a štěstí. *Satan na sebe brává podobu anděla světla (2 Kor 11,14).* Při tom však Škūdce počítá s oním vnitřním duševním zákalem, který mu dává šanci, že člověk nerozpozná včas nabízené okamžité blaho od následné záhuby a zkázy. Odtud jeho snaha co nevíce se přiblížit k člověku v co nejatraktivnějším, nejsympatičtějším přestrojení. Velice výstižně symbolizuje jeho »dary« nikotinový dým. Ačkoliv je naprosto jasné a zřejmé, že jeho konečným důsledkem je vážné poškození organismu, na prvním

místě zůstává u kuřáka okamžitý pocit blaha, ale ten ještě více umocňuje zákal, pro který nevidí a ani nechce vidět nevyhnutelné konečné sebepoškození a samozkázu.

Za každým krokem, který člověk udělá od Boha pravého k bohům jiným nebo »alternativním«, stojí jediné ďáblovo úsilí a ďáblův podvod. Jen si porovnejme, jak hluboko a jak rychle kleslo poje-

tí Boha u národů, kterým Bůh nevěnoval trvalou péči, aby je uchránil tohoto hrůzného bloudění, jak to činil u vyvoleného národa. Pohanské kultury nazývá Bůh nepokrytě ohavností (srov. Dt 7,25; 12,31; 18,9.12; 20,18). Není to děsivé, že to, co by mělo být pro člověka tím nejvyšším a nejvznešenějším, zdeformoval ďábel svým vlivem do té míry, že se to stává odpornou ohavností? Hospodin je odstranil od své tváře a jejich zemi dal do vlastnictví Izraeli. Svatý Pavel říká výslovně: *Když pohané přinášejí nějakou obět, obětují to zlým duchům a ne Bohu. A já nechci, abyste se přátelili se zlými duchy (1 Kor 10,20).*

Pro ďáblovo působení je charakteristické, že **deformuje pravdu a rozbíjí jednotu.**

Marxističtí vědci vynalezli velké úsilí, aby srovnávali rozdíl mezi náboženstvími a vysvětlili je jen vývojem, materiální základnou, přírodními a kulturními vlivy. Současní religionisté do značné míry převzali jejich přístup. Ale to, co snad může platit o všech náboženstvích, neplatí

tak jako je jen jedno jediné zdraví a každý stav odchylky od něho už není zdraví, ale určitý stav nemoci. Nebylo by absurdní zařadit zdraví do výčtu všech možných nemocí a chorob?

*Slyš, Izraeli, já jsem Hospodin a nikdo jiný. Ježíš Kristus sestoupil z Otcova lůna, vzal na sebe lidskou přirozenost, zemřel na kříži a vstal z mrtvých nikoliv proto, aby rozmnožil počet náboženství o jedno další, byť originální, nýbrž aby sám na sobě ukázal lidem **jediného pravého Boha a jediného Spasitele včera, dnes i navěky.*** Kristus svou smrtí a zmrtvýchvstáním přemohl Satana, který způsobil, že většina lidstva nevěří v jediného a pravého Boha ve třech osobách.

Dříve než se vrátil k Otci, nám Ježíš neuložil, abychom se smířili s tím, že svět pravého Boha nezná a uctívá bohy cizí, nýbrž abychom všechny lidi učinili jeho učedníky: *Jděte tedy, získajte mi za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna a Duchu svatého, učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal (Mt 28,19-20).*

V jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy (Lk 24,47).

Je totiž jenom jeden Bůh a jen jediný Prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny (1 Tim 2,5). Svatému Pavlu řekl Pán výslovně: *Posílám tě k pohanům. Máš jim otevřít oči, aby se obrátili ze tmy ke světlu, z moci ďáblův k Bohu. Tak dosáhnou vírou ve mne odpuštění hříchů a údělu mezi posvěcenými (Sk 26,17-18).*

Jak uvádí kardinál Daniélou, Pán Ježíš se **nikdy ani slovem nezmínil pozitivně o příslušnosti k jinému náboženství.** Naopak chválí vždy u jinověrců jejich osobní rozhodnutí pro Krista. Spása jinověrců nevyplývá z jejich příslušnosti k jinému náboženství ani ze skutečnosti, že zůstanou tam, kde jsou, nýbrž z jejich osobního rozhodnutí a **vůle najít**

pravého Boha (srov. J. Daniélou, I santi pagani, Brescia 1988, s. 37-48).

Pán tedy nikde nemluví o tom, že bychom měli usilovat o pouhé sbratření s nevěřícími. A apoštolové důsledně plnili Kristův příkaz a v síle Ducha svatého vytrvale přemáhali Satanovu moc ve světě tím, že hlásali Krista a osvobozovali z ďáblovy moci křtem svatým, a to i za cenu prolítí vlastní krve. Dosáhli v nepřátelském prostředí pohanského světa obdivuhodného rozšíření Kristova království.

Misijní příkaz není projevem nadřazenosti křesťanství, nýbrž projevem nejvyšší Boží dobrotivosti a milosrdenství, které chce vysvobodit všechny lidi z moci Zlého. Neboť zatímco ďábel všechno, cokoliv dělá, dělá pro smrt a záhubu člověka jako součást absolutního zla, Bůh bez ohledu na to, jak se to právě jeví člověku, nesleduje nic jiného než jeho konečné dokonalé blaho a věčný život, protože je absolutní Dobro. Je to tragédie, že ačkoliv *ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltit* (1 Petr 5,8), padlý člověk je nakloněn spíše věřit v dobrou vůli Zlého než v nejsvětější vůli Nejdobrotivějšího. Ďábel od počátku kladl všemožné překážky šíření evangelia: *Chtěli jsme za vámi nejednou přijít, ale Satan nám to překazil* (1 Sol 2,18).

Jestliže se nám něco, co Bůh od nás žádá, zdá obtížné, pak tato tíže nepochází od něho, ale od nás samých. My sami jsme podkopali své síly tím, že jsme si hověli ve zlém. Nepožívat drogy není vůbec obtížné pro toho, kdo po nich nikdy nesáhl. Ale pro toho, kdo se jim oddává, se to může stát až nesplnitelným úkolem. A nemylně se, pro duši je každý hřích totéž, co pro tělo a psychiku droga. Zvláště to platí pro hříchy smyslnosti a nečistoty, pýchy a lakoty. Každým souhlasem se zlém, každým hříšným návykem nás Nepřítel stále více svazuje, aby nám znemožnil návrat k Bohu.

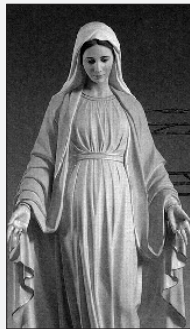
Poselství Královny míru

Drahé děti!

V této době, kdy se ještě ohlžíte na uplynulý rok, vás zvou, děti moje, abyste se dívali hluboko do svého srdce a rozhodli se být blíž Bohu a modlitbě.

Děti moje, ještě jste upoutáni na pozemské věci a málo na duchovní život. Necht' i má dnešní výzva je vám podnětem, abyste se rozhodli pro Boha a pro každodenní obrácení.

Nemůžete se obracet, děti moje, když nezanecháte hříchů a nerozhodnete se pro lásku k Bohu a bližnímu. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medjugorje, 25. 1. 2002

Potřebujeme opravdu výměnu srdce...

Na počátku tohoto roku je srdcem tohoto poselství návrat k Boží lásce. K lásce, o níž nemáme lidskou představu. Naše vědomí lásky je hluboce zraněno prvotním hříchem, který způsobuje, že víc hledáme být milováni než milovat, že jsme soustředěni sami na sebe a neschopni darovat se, zapomínající na sebe samy v dokonalém sebedarování.

Rozhodnutí k obrácení není nic jiného než otočit se k Bohu a nechat se zaplavit jeho Duchem, který je pohybem lásky, darem a sebezapomenutím. Láska Boží byla projevem v Ježíši Kristu, který nás miloval do krajnosti, když se vydal lidem neschopným mu to opětovat. „Kdybys věděla Boží dar,“ říká Ježíš Samaritance o tom nenávratném daru, který neočekává a nevyžaduje nic, vždyť je zdarma daný.

Je nutné si uvědomit, že naše láska je proměnlivá, chce být oplácena, je selektivní a tíhne k tomu, co je lidsky láskyhodné. Pravý křesťan hledá to, co je nejvíc odstrkované, co je nejchudší, nejbezmocnější, nejvzpornější vůči lásce a také nejvíce rebelující, aby projevil bezplatnost daru. Stačí znovu si přečíst 13. kapitolu listu Korinťanům, abychom postřehli povahu té lásky, která všechno věří, všechno doufá, je trpělivá, není podezřívavá.

Potřebujeme opravdu výměnu srdce, abychom žili tuto kvalitu vztahů. Mariino Srdce je tím láskyplným prostředím, v němž budeme moci objevit Srdce Kristovo a dovolit mu tlouci v hloubi našeho srdce.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 1. 2002

Ďábel pro nás nic nevykonával, nic neobětoval, nic nám nedává, nýbrž jediné bere. Zneužívá jen naši hříchem ke zlému nakloněnou přirozenost. Bůh naopak se nám ustavičně věnuje, dal za nás svého vlastního Syna, posílá nám na pomoc všechny své anděly a ty, kteří jsou již v nebi v jeho společenství, zahrnuje nás milostmi a dary, daroval nám svou Církev se sedmým svátostným zdrojem milostí, které nás osvěcují i nám pomáhají. Není nesmírnou urážkou jeho dobrotivé lásky již samo pošilhávání po jeho odvčém Nepříteli

a po čemkoliv z toho, co nám nabízí, aby nám ublížil a Bohu se vysmál?

Nejnovější forma falešného náboženství, které nám Nepřítel sugeruje, se nazývá tolerance, což je v podstatě lhovost ke všem odchylkám, deformacím, k hříchu i k samému ďáblu.

Medicína zná pojem ukládání a kumulace jedu v organismu. Určité škodlivé látky, které se z organismu nevylučují, i když vstupují ve zcela nepatrných dávkách, kumulují se v organismu a mohou časem dosáhnout hladiny ohrožující život.

Ďábel vynalezl způsob, jak implantovat a kumulovat jed hříchu v lidské duši a jak snižovat její imunitu proti zlu. Jsou lidé, u nichž dobrá výchova a zdravé svědomí ještě představují hráz proti hříšnému jednání. Tyto jedince by ďábel těžko svedl přímo k hříšnému jednání. Nabízí jim proto hřích v »náhradní«, jakoby »neškodné«, sympatické formě. Nabízí jim **podívanou na hříšné jednání**, podívanou dokonale nazdobenou a nádherně zabalenou. Nikdy k tomu neměl tolik příležitostí jako dnes, v době mediální revoluce. Vypadá to jako nevinná hra se zlém, jako když na houpačce nebo na kolotoči můžeme prožívat vzrušení z volného pádu bez nebezpečí, že se pádem zraníme nebo zabijeme. Nabízí se nám možnost prožívat strach, aniž bychom byli ohroženi, a prožívat hřích, aniž bychom zhřešili. To, k čemu duše původně pociťovala přirozený odpor, vnímá se stále menší zábranou. Stává se k tomu tolerantní.

Oblíbený hrdina oblíbené podívané nám dává zlo v postupných dávkách v sympatické a až nevinně vyhlížející podobě. Stokrát opakovaná lež se stane pravdou. A nejen pravdou, ale i drogou. Je stále obtížnější odvrátit se od »lechťající« podívané, ona se stává přímo nezbytnou a samozřejmou součástí každodenního života. Jako by nám Bůh nestačil se vším tím, co pro nás stvořil, co nám dává a nabízí ve své nejvyšší dobrotě, a my jsme už u něho nemohli pro sebe nalézt dostatek dokonalé radosti, takže ji musíme nahrazovat tím, co pochází z dílny jeho prolhaného Odpůrce. Jenže my už se často ani nepokoušíme hledat radost u Boha, ďábel nás přelstil, jako by v tomto směru on sám byl naším jediným dobrodincem a spolehlivým dodavatelem radosti a potěšení, zatímco Bůh má pro nás jen chmurné, tíživé, nesplnitelné nároky a nepřijemné a omezující povinnosti. Daří se mu »znudit« nám Boha.

A tak čas »odměřovaný« Bohu je stále kratší a kratší. To, co je opravdu duchovní a směřuje k Bohu, našemu jedinému skutečnému dobru, nám přestává chutnat. Nevěřili byste, kam až může toto »zvrácení duchovního vkusu« dojít. Mohli bychom na tomto místě přímo jmenovat dokonce některé osoby kněžského stavu, kterým, jak samy prohlásily, dobrá duchovní četba už doslova odporně zapáchá. Stala se pro ně odpornou tím, že stavi klamnou vidinu Nepřítelových darů do pravého světla a tím »kazí« jejich »dobrou satanovu vůni«, na kterou si navykli.

K ospravedlnění takového »obratu« si Nepřítel systematicky a plánovitě posluhuje ochotnými »spolupracovníky« uvnitř Církve, kteří v rozporu se svým posláním deformují výklad Zjevení, překrucují pravdy víry, podkopávají svátostný charakter Církve a zpochybňují autoritu jejího učitelského úřadu. Snaží se vytěsňovat všechno »nepříjemně znějící«, jako je hřích, soud, peklo, ďábel. Všechnu pozornost obracejí k všeobírající toleranci a lásce. Prohlašují, že je to v zájmu účinnějšího působení sekularizované církve v současném světě. To ovšem není láska Kristova, protože ta nespočívá na indiferentismu, synkretismu a laxní smířlivosti, nýbrž na pravdě a oběti. A výsledek?

Satanovi se podařilo tímto způsobem převést postupně celé národy od civilizace lásky a života do civilizace sobectví a smrti. Barbarství pokládají za vymoženost a ohavnost za svobodu a právo, prohlásili si to dokonce za zákon a vyhrožují a přímo stíhají ty, kdo s tím nesouhlasí.

Dějiny Církve od jejího prvního veřejného vystoupení o Letnicích před 2000 lety se vyznačovaly tím, že věřící křesťané slovem i příkladem zcela odlišného způsobu života, vyznačujícího se čistotou a obětavou láskou, stále výrazněji pronikali do pohanského světa, získávali nevěřící

pro Krista, a tak Církev neustále rostla, ačkoliv jí v tom Satan kladl pronásledováním a šířením bludů všemožné překážky. Dnes se situace právě v těch zemích, kde bylo křesťanství před staletími domovem, jakoby zcela otočila. Pohanský svět se svým sebevědomým liberalismem a praktickým materialismem proniká stále více do Církve a soustavně decimuje řady jejích členů, jejichž způsob života ve jménu »tolerance« k nerozeznání splynul se způsobem života zpohanštělého světa. A tak zbytek těch, kteří s Boží pomocí usilují o zachování čistoty víry i mravů, žije v důvěrném styku se svým Pánem a jsou věrní Kristovu námětku a jeho učitelskému úřadu, jeví se nakonec těm ostatním jako nějaký podivín, kteří tu zůstali zapomenuti z minulých dob. Poukazuje se na ně, že se uzavírají do ghetta, ale ve skutečnosti je to právě ona sekularizovaná většina, která se od nich zcela odděluje zdi nesnášenlivosti a odsuzování, jako by to nebyla ona, ale tento zbytek věrných, kdo zrazují a diskreditují křesťanství.

Pravdou zůstane, že jakožto křesťané nemůžeme přejímat způsob života, hodnot, měřítek a zábavy lidí tohoto světa. Nemůžeme sloužit dvěma pánům. Když se jednoho přidržujeme, druhým pohrdáme (srov. Mt 6,24). Máme-li se otevřít světu, pak nikoliv tak, abychom se v něm ztratili a rozplynuli, ale abychom v něm svítili jako světlo ve tmách. Nevěrohodný příklad křesťanského života diskredituje obraz i odkaz křesťanství i samotného Boha do té míry, že se stává velmi obtížné někoho pro křesťanství získat. *Jestliže se sůl kazí, čím bude osolena? (Mt 5,13).*

Je třeba se probudit ze spánku a vrátit tam, odkud jsme vyšli: do večeradla a spolu s Marií prosit vytrvale o nové Letnice a v síle Ducha svatého vyjít, zapřísahat a vybízet: *Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!* (Sk 2,40).

Václav Uhlíř

„Jak mohl Bůh dopustit něco takového?“

Dcera Billyho Grahama odpovídala na otázky v Early Show (11. září) a Jane Claysonová jí položila otázku: „Jak mohl Bůh dopustit něco takového?“

A Anne Grahamová dala extrémně hlubokou a jasno-zřivou odpověď. Řekla: „Já věřím, že Bůh je z toho hluboce smutný stejně jako my, ale po celé roky jsme Bohu říkali, aby odešel z našich škol, aby odešel z vlády a z našich životů. A protože je opravdový džentlmen, věřím, že tiše ustoupil. Jak můžeme očekávat od Boha, že nám dá své požehnání a ochranu, když ho sami žádáme, aby nás opustil?“

Vím, že prošlo hodně mailů týkajících se 11. září 2001, ale tento vás nutí skutečně přemýšlet. Ve světle nedávných událostí – teroristický útok, střelby ve školách atd. – myslím, že to začalo, když Madeline Murray O’Hare (byla zavražděna, její tělo bylo nalezeno nedávno) nechtěla žádnou modlitbu v našich školách, a my jsme řekli OK.

Pak někdo řekl, že bude lépe nečíst Bibli ve škole. Bibli, která říká, že nesmíš zabít, že nesmíš krást a máš milovat svého bližního jako sám sebe. A my jsme řekli OK.

Pak Dr. Benjamin Spock řekl, že bychom neměli plácnout naše děti, když se nechovají správně, protože jejich malé osobnosti by byly narušeny a mohli bychom poškodit jejich sebeúctu (syn Dr. Spocka spáchal sebevraždu). A my jsme řekli, že expert by měl vědět, co říká, a tak jsme řekli OK.

Pak někdo řekl, že bude lépe, když učitelé a ředitelé nebudou vyžadovat disciplínu při nevhodném chování našich dětí. A školní inspektoři řekli, že je lepší, aby žádný zaměstnanec školy nenapomínal studenta, chová-li se špatně, protože nechceme špatnou publicitu a jistě

nechceme být žalováni (je velký rozdíl mezi disciplínou a tloučením, ponižováním, kopáním atd.) A my jsme řekli OK.

Pak někdo řekl: Nechejme naše dcery podstupovat interrupce, jestliže chtějí, a nebudou to dokonce muset říci ani rodičům. A my jsme řekli OK.

Pak nějaký moudrý člen školního výboru řekl: Protože chlapci budou chlapci a budou to dělat stejně, dejme našim synům kondomy, když je chtějí. Tak mohou mít zábavu, po které touží, a nebudeme muset ani říkat jejich rodičům, že je dostali ve škole. A my jsme řekli OK.

Pak někteří naši volení vysocí úředníci řekli, že je jedno, co děláme v soukromí, pokud odvedeme svou práci. A – souhlasíce s nimi – jsme řekli, že je nám jedno, co někdo – včetně prezidenta – dělá v soukromí. Pokud já mám práci a ekonomika je dobrá.

A pak někdo řekl: Tiskněme časopisy s obrázky nahých žen a nazýváme to zdravým, praktickým uznáním krásy ženského těla. A my jsme řekli OK.

A pak někdo jiný posunul toto ocenění o krok dále a publikoval obrázky nahých dětí a pak pokročil ještě dále tím, že je zpřístupnil na internetu. A my jsme řekli OK, mají právo na svobodné vyjádření.

A pak zábavní průmysl řekl: Dělejme televizní pořady a filmy, které podporují rouhání, násilí a nezákonný sex. A produkujeme hudbu, která povzbuzuje násilí, drogy, vraždy, sebevraždy a satanská témata. A my jsme řekli, že to je jen zábava, že to nemá žádný nepříznivý vliv a nikdo to stejně nevezme vážně, tak směle pokračujeme.

Apokalypsa již začala

V roce 1995 se konala na ostrově Patmos, kde vznikla kniha Zjevení svatého Jana, vědecká konference, kterou pořádal Institut pro ekumenicko-patristickou teologii San Nicola v Bari. Patmos hraje v ekumenických vztazích velkou roli. Zde se poprvé sešla smíšená mezinárodní komise pro dialog mezi sesterskými církvemi. Pozvání na konferenci poslal Bartoloměj I., ekumenický patriarcha Cařihradu. Na tomto setkání přednesl pozoruhodný příspěvek profesor Eugenio Corsinio z Turína.

Když profesor Corsini překládal Origenův komentář k Janovu evangelium, silně na něho zapůsobilo, že tento alexandrijský teolog často citoval Apokalypsu, aby vysvětlil Janovo evangelium, jako by tato kniha se svými symboly byla snáze pochopitelná. Zkoumal tak, jak první křesťané chápali Apokalypsu. Ke svému překvapení zjistil, že v prvních stoletích ji přijímali jako výklad Starého zákona ve světle velikonočního tajemství. Teprve od čtvrtého století po Konstantinově uchopení moci došlo k jinému výkladu. Církevní historik Evžen z Cesareje, velký císařův ctitel, viděl ve svém komentáři ve velkém zvířeti, které vystupuje z moře, již nikoliv Řím (a v jiném zvířeti, které vystupuje ze země, kněžskou kastu z Jeruzaléma). Tak se vytratil výklad prvních křesťanů. Od té doby se čte Apokalypsa jen pod zorným úhlem konce světa a konce časů Církve.

První křesťané však chápali Apokalypsu jiným způsobem. Bylo jim jasné, že nepotřebují čekat až na konec světa, aby spatřili Boží slávu: zjevení Ježíše Krista (Zj 1,1). To znamená, že Apokalypsa se udála na kříži, který není symbolem porážky, ale vítězství: vítězství nad smrtí a nad ďáblem, který, jak říká sv. Pavel, uchvátil celý svět. Stačí si přečíst zprávu o smrti mučedníků lyonských (177) nebo o mučednictví sv. Felicity a Perpetuy, abychom se přesvědčili o tomto pojetí. Apokalypsa byla v těchto dramatických okamžicích čtena jako katecheze. V Kristově utrpení získávalo i jejich utrpení svou cenu. Tito mučedníci nehledali v Apokalypse žádné proroctví o budoucnosti, nýbrž potvrzení toho, co se v Kristu již stalo: jeho poslušnosti Otcově vůli až k smrti. Chápali Ježíšovo vítězství jako reálné vítězství a tím také jako událost, která přináší své ovoce: probudila

»malý zbytek« (a dále ho probouzí), který žil na základě této události a byl tedy schopen vytrpět i mučednictví. Velký exegeta Heinrich Schlier napsal ve svém pojednání *Ježíš Kristus a dějiny podle Zjevení svatého Jana*: »Kristovo vítězství není pouze, můžeme-li to říct, „principem“ dějin, tedy tím, co, k čemu a na co se dějiny vztahují. Ono je již samo v dějinách dějinnou zárukou. Je to společenství lidí, kteří ho zastupují.«

Také symbolika Apokalypsy, která přivedla exegety k tolika fantastickým výkladům, je ve světle Corsiniho výkladu snadno pochopitelná. Ona nemluví o konci světa, nýbrž o konci »jednoho« světa, Starého zákona. Kristova smrt na kříži je okamžik, který rozděluje oba světy: jeho zmrtvýchvstáním začíná nové stvoření, které ohlásili proroci. Jan, který vytrval pod křížem během umučení, chápe takřka všechno, co se událo v Jeruzalémě, celé dějiny dohromady, dějiny, které začínají pádem andělů. Apokalypsa vypráví o velkém eschatologickém zápasu, o boji u Harmagedonu, jehož výsledkem je zničení velkého sročení Kristových nepřátel. Jak vysvětluje Corsini, tento boj nemá své místo teprve v budoucnosti, nýbrž již proběhl: je to spiknutí proti Kristu, jeho poprava a jeho vítězství ve zmrtvýchvstání. *Pak jsem viděl nová nebesa a novou zemi a dřívější nebesa a dřívější země zmizely (Zj 21,1)*, píše Jan. To je počátek Božího království, jehož prvními hlasateli byli apoštolové a které již můžeme zakoušet zde na zemi.

I my dnes můžeme mít podíl na Apokalypse. Můžeme mít účast na Kristově zjevení a jeho slávě v Církvi, ve které on žije a zjevuje se: tak jak tomu bylo před dvěma tisíci lety a jak tomu bude i na konci časů.

Nyní se ptáme sami sebe, proč naše děti nemají žádné svědomí, proč neznají pravdu o zlu a proč nemají zábrany zabít cizince, spolužáky a samy sebe.

Snad to může vyřešit, bude-li o tom dost dlouho a tvrdě přemýšlet, a to s vědomím, že sklízíme, co jsme zaseli.

„Drahý Bože, proč jsi nezachránil malou dívku v její třídě?“

S pozdravem znepokojený student...“

A odpověď: „Drahý znepokojený studente, mám zákaz vstupu do škol.“

S pozdravem Bůh.“

Je směšné, jak jednoduché je pro lidi odhodit Boha a pak se divit, že svět směřuje k peklu.

Je směšné, jak nekriticky věříme novinám, co piší, ale pochybujeme o tom, co říká Bible.

Je směšné, jak každý chce jít do nebe, aniž by věřil, myslél, říkal nebo dělal, co říká Bible.

Je směšné, jak někdo může říkat „já věřím v Boha“, ale přitom následovat Satana, který svým způsobem také věří v Boha.

Je zvláštní, jak jsme připraveni soudit, ale ne být souzeni.

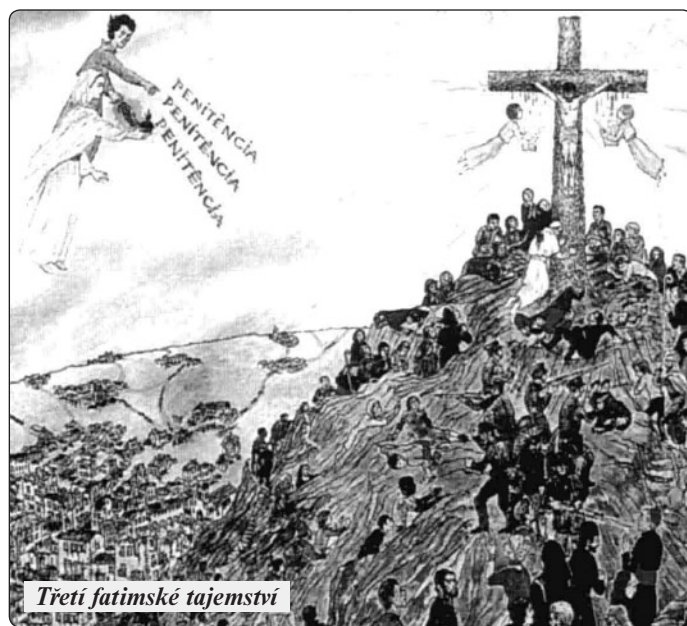
Je zvláštní, jak můžeme posílat tisíce vtipů přes e-mail – a ty se šíří jako požár, ale když začnete posílat zprávy o Bohu, lidé dvakrát přemýšlejí, mají-li je poslat dál.

Je zvláštní, jak někdo může být zapálený pro Krista v neděli, ale být neviditelný křesťan po zbytek týdne.

Smějete se? Je zvláštní, že když se chystáte poslat dál tuto zprávu, nepošlete ji mnoha lidem z vašeho adresáře, protože si nejste jisti, v co oni věří, nebo co si o vás budou myslet, když jim ji pošlete.

Je pošetilé, jak se mohou více obávat toho, co si ostatní lidé o mně myslí, než co si o mně myslí Bůh.

Nemyslíte?

Třetí fatimské tajemství

Z 30giorni 9/1995
přeložil-lš

Kristus vítězí

Několik úryvků z knihy »Ježíš a dějiny podle Zjevení sv. Jana« od Heinricha Schliera

Vítězství Ježíše Krista

Co nám říká tato kniha o dějinách? Její teze zní, že začaly teprve tím, že Ježíš Kristus se zjevil v jejich děni. Ježíš Kristus je hoden a také má tu moc, aby je odpečetl a přiměl k výpovědi, zlomil jednu jejich pečet o druhou.

A o jeho vítězství, že zmrtvýchvstalý Ježíš Kristus skrze utrpení své lásky na kříži uloupil smrti a peklu jejich klíče.

I to je »vítězství«, že oběť Ježíše Krista se stala klíčem ke všemu panování a k životu. (...) Jestliže Kristova láska je klíčem ke všemu, pak je zlomena zdánlivá moc sobeckého sebezdurazňování dějin (str. 359).

Ne že by Země již nebyla prosycena duchem sobectví a tak držena v moci své temnoty a smrti. Naopak: vyhnán z věčnosti naráží tento duch zla právě na ni. Ale již nemůže v podstatě ničeho dosáhnout. Neboť co je nyní země? Maličkou lhůtou. A čím je tedy vláda tohoto ducha nad zemí? Maličká lhůta, která pro tajemné vědění a pro úzkost bude ještě zkrácena. Neboť *dábel sestoupil k vám s velkým hněvem, protože ví, že už má jen málo času* (Zj 12,12). Duch sobectví nemá žádnou budoucnost. Budoucnost a věčnost, které nejen že přijdou, ale již sestoupily, patří Ježíši Kristu (str. 360).

Ale vítězství Ježíše Krista má ještě druhou stránku. On je, můžeme-li to tak říct, nejen nový »Princip« dějin, to, z čeho a k čemu se dějiny vztahují. On má v dějinách již také dějinnou záruku. Je to společenství lidí, kteří ho zastupují (str. 361).

Vítězství Ježíše Krista, v němž je zlomena zatemňující a sebezničující samozvaná moc dějin, se týká jeho těla v lidu, který žije jen z něho a pro něho

a tak mu vydává svědectví. Je pozoruhodné, že ve viděních Janových Církev znamená jen Církev svědků a její konání se chápe jako vydávání svědectví. Tam, kde se díváme na poslední dějinný úkol Církev, vystupuje na světlo jí vydávané svědectví jako její rozhodující konání. Jistě, nejsou to jen sami čistí svědkové, ale z celkového pohledu jsou to ti, kteří střeží Ježíšovo »slovo«. A tak jsou svědky Ježíšova vítězství.

Jejich krev je hojně prolévána (Zj 6,9; 12,11-17; 16,6; 17,6; 18,24; 19,2).

A tak jsou věrni svému *věrnému svědku* Ježíši (Zj 1,5; 3,14), Svědku a jeho krvi (Zj 2,13; srov. 7,14). Tím, že žijí z jeho svědectví, vydávají mu nakonec svědectví svou smrtí. (...) A tak přemáhají svým svědectvím a svou existencí dějiny, které jsou ve své všeovládající moci již poraženy. Oni nutí dějiny, aby uznaly skutečnost tohoto vítězství. Oni, stále ještě zapleteni do dějin, a přece již od nich osvobození, kladou otázku, která takto nikdy nebyla a ani nemohla být položena. Dějiny slyší otázku svědků. Dějiny dávají odpověď. V odpovědi, kterou dávají, se samy zjevují.

Zjevení dějin

Zjevení dějin je podle Apokalypsy strašlivé. Prorok vidí, že dějiny nahlížené jako celek se všemi silami brání proti tomu, že vítězem je Ježíš Kristus a v něm Boží láska. Z moře se vynořují dvě šelmy. Šelmy jsou mytické symboly politické a duchovní moci, které budou ovládat Zemi (str. 363).

Když se podíváme na jejich rozhodující rysy, ukazuje se, že dějiny podle Apokalypsy směřují k obrazu, který bychom mohli označit za totální světový stát. (...) Hlavním principem všesvět-

ové moci je sjednocení. (...) Dostávají moc králové spolu se šelmou na jednu hodinu. Mají jen jedno mínění a dávají svou moc a sílu šelmě, říká se v Zj 17,12n. Při takovém spojení politického pluralismu hraje světový stát významnou roli. Ten se zjevuje jakožto nevěstka. Tím je vyjádřena její zásadní neschopnost vyjádřit jasnou politickou orientaci. Na nikoho se neváže a dává si moc sama sobě. Velká nevěstka stojí proti Nevěště Církvi, která je

spojena se svým Pánem a jen jemu se odevzdává (Zj 19,7; 21,2; 9,2; 2,1,7); (str. 364).

Světový stát si osvojuje něco jako nesmrtnost. Není nezranitelný, ale stále znovu se regeneruje (str. 364). S novým politickým leskem je spojen i hospodářský rozkvět světového společenství (str. 365). Utrpení a smutek se nepřipouští. Oficiálně panují hesla o nesmrtném mládí. Smrt se popírá (str. 365).

Tak je přirozené, že šelma vyžaduje, aby se jí obyvatelé klaněli, a přijímá jejich pocty. Politikum je zfalšováno. Dostává náboženskou kvalitu. Politické symboly se stávají kultovními symboly, politické slavnosti jsou kultovní slavnosti. Toto politické náboženství je krajně netolerantní. Světový stát, který sám sebe kvalifikuje jako náboženství, vyžaduje od světových obyvatel klanění a nutí je, aby svou loyaltitu dokumentovali viditelnou státní pečeti. Okupu-

je svědomí a vyžaduje, aby se k němu lidé veřejně přiznávali. Jinak hrozí hospodářským bojkotem a smrtí (str. 366).

Vedle první šelmy se vynořuje druhá. Je to »lži prorok« (Zj 16,13; 19,20; 20,10). Symbolizuje duchovní intelektuální moc, která je podřízena politické moci a spoluurčuje dějiny. (...) Veřejný a duchovní život existuje ve světovém státě jen jako ideologie. Tato duchovní moc lidí fascinuje v zájmu politiky úžasnými vynálezy (str. 366). Úkolem inteligence je vypracovávat a propagovat odpovídající státní koncepci, která dosáhne onoho orazítkování lidí, které bude podmínkou, aby mohli vůbec existovat, a které tak znivelizuje rozdíly mezi lidmi a bude jedinou diferenciací na přátele a nepřátele politického systému (str. 366).

Z toho je jasné, že není silnější překážky pro toto sebeuskutečnění totální zvlů člověka než lid, který tvrdí, že tato samozvaná tendence světa již dávno ztroskotala, a podle toho žije.

Je něco až groteskního na tom, jak drak stíhá ženu a s ní malé utlačované lidi. To je v dějinách zcela ojedinělé. To se často přehlíží nebo špatně interpretuje. Konkrétní mocenské vztahy draka, šelmy a jejího proroka na jedné straně a na druhé straně žena a její potomstvo, program lidu a potomstvo věřících; je to něco takřka neporovnatelného, že právě tito malí utlačovaní lidé vědí mnoho o Bohu a při vši prostotě i o tom, jak Boha následovat. To dělá z těchto tak prostých lidí, na které inteligence světového státu jistě plivá, nebezpečné protivníky, které je nejlépe vyhladit. A tak případně vítězství bezmála šelmě, ale nikoliv zcela (str. 368).

Dějiny se pak projevují jako řetěz válek, vzpour, hladových nouzí, epidemií, zemětřesení, požárů, krve, zatmění a zpusťování země, vod a všeho, nepochopitelných neštěstí.

V celé Apokalypse se vlastně neděje nic nového, ale znovu se vynořují a obnažují stále hlubší vrstvy a jakoby jiné stránky celku. Ale pak se objevuje otázka, co má dělat tento Boží lid, který věří v již dobyté Kristovo vítězství a podle toho řídí svůj život. Je zřejmé, že nemůže tyto věci změnit ani obrátit: V tomto směru je svoboda věřících lidí omezena, tak jako u jednotlivce tvoří jeho hranice smrt jakožto nevyhnutelný osud.

Ale jsou to v podstatě zcela jednoduché známky, které charakterizují křesťanskou existenci v těchto dějinách. Je to »trvání« na jménu Ježíš. A dále je to **bdělost**. Nic není v těchto dějinách tak obtížné jako den co den rozlišovat Ježíše Krista od Antikrista. Konečně je to **trpělivost**. *Znám tvoji lopotu a trpělivost (2,3). Protože jsi zachoval mé nařízení o trpělivosti, i já tě zachovám v hodině zkoušky (2,10)*. Neúnavné snášení toho, co dějiny připravily pro křesťany v utrpení, svádění, mlčenlivá opuštěnost uprostřed jejich ustavičných senzací, opatrnost před každou úspěchaností, vstřícné snášení toho druhého a v určitém smyslu i sebe samého, prostá pevnost v odporu proti klanění se totálnímu světovému státu, očekávání ve jménu vítězství Ježíše Krista, to vše je ona »trpělivost« v tomto dějinném čase.

A tím jsme se dostali k **naději**. Tyto dějiny směřují k naději. Naděje již na ně vane. Není to naděje, která je jen tak sama ze sebe, není to bláznivá naděje z nadčlověka a jeho stále polidštěnějšího světa. Je to jako osaměle žijící naděje proti naději a nakonec naděje i proti smrti. To, v co jediné tato naděje doufá a co je jí vlito, je zjevení skrytého, ale skutečného a mnohoznačného znamení: ohlášeného vítězství Ježíše Krista, které bylo dobyté na kříži Zmrtvýchvstalého.

*Podle 30giorni 6/1995
zpracoval -lš-*

Kdo byl Heinrich Schlier?

Heinrich Schlier se narodil 31. března 1900 v Neuburgu nad Dunajem. I když pocházel z luteránské rodiny, prožil své dětství v katolickém prostředí. »Jistě, působila na mě podvědomě prostá zbožnost mého otce, která pramenila z bavorského luteránství. Nesla v sobě některé „katolické rysy“,« napsal ve své zprávě o konverzi do katolické církve. Jeho rodné město bylo totiž katolické a přitom velmi tolerantní. To je vhodné připomenout, abychom pochopili, co později napsal ve svém díle *Mocnosti a síly* (1930, přepracováno 1959) o »nadvládě nesnášenlivosti, kterou ďábel šíří v atmosféře, lidé ji vdechují a vkládají do svých institucí v té nebo oné podobě. Tak vzniká v průběhu dějin intenzivní a mocný duch, kterému se jednotlivci těžko může vzepřít. Jednat nebo myslet proti němu se totiž pokládá za nesmysl, ne-li přímo za bezprávi a zločin.«

Během svého filosofického a teologického studia v Lipsku ještě neprojevuje ani náznaky sblížení s katolickou církví. Jeho učiteli byli Martin Heidegger, Karl Barth a exegeta Rudolf Bultmann. Byla to právě »nezávislost historického bádání«, která mu ukázala cestu ke katolické víře. Jak sám říká, přivedla ho do pravé církve pravá protestantská cesta, jak ji předpokládají luterské spisy. »Proto dnes děkuji svým učitelům, kteří mě uvedli na tuto cestu. To všechno mi posloužilo k dobrému, to znamená uznání objektivit bytí, i Bultman.«

V roce 1927 nastoupil místo pastora v Durynsku a vyučoval exegezi jako soukromý docent. Snažil se uchránit luteránství v Německu před splynutím s hnutím »Němečtí křesťané«, které pod náboženským pláštíkem podporovalo národní socialismus.

Na konci 2. světové války vyučoval v Bonnu Nový zákon,

pak přešel na filosofickou fakultu. Dne 24. října 1953 byl v kapli papežské jezuitské koleje Hungaricum v Římě slavnostně přijat do katolické církve. Následující den na svátek Krista Krále přijal svatě přijímání a několik dní nato biřmování. Jeho kmotrem byl Erik Peterson, který se stal katolíkem již před 20 lety a usadil se v Římě. Jeho spisy měly na Schliera obzvláště ní vliv.

Po své konverzi se věnoval exegezi. V roce 1971 napsal v knize *Konec času*: »Na Církev přišla krize. Ona je na krize zvyklá: to ovšem není útěcha. Je totiž otázka, jak rozsáhlé a hluboké je současné ohrožení. Každopádně duch současného světa do ní pronikl, a je mnoho těch, kteří to vůbec nepozorují.« Tím vyslovil takřka doslova to, co později prohlásil Pavel VI.

Schlier ani Peterson se nepřipojili k převažujícímu proudu teologického myšlení šedesátých let a byli do značné míry izolováni. Podle jeho názoru totiž módní antropologická teologie vede k úpadku veškeré teologie. Bránil historickou autenticitu evangelií, jmenovitě zmrtvýchvstání Ježíše Krista, uváděné stále častěji teology v pochybnost.

Je pozoruhodné, jak citlivě vnímal stejně jako Peterson úplnou bezbrannost a ohrožení

Církve v současné době. A to nejen pod totalitním systémem nacismu, ale i v padesátých až sedmdesátých letech, kdy Církev prožívala na Západě období míru a zdánlivě plodného rozvoje. Peterson napsal: »Existují někteří lidsky vlídní duchové, kteří mají sklon svádět všechno, co se ve světě děje, na pouhé nedorozumění. Kdyby bylo podle jejich, bylo by velkým nedorozuměním i to, že Ježíš byl ukřižován a apoštolové podstoupili mučednickou smrt. Tito lidé jsou ochotni, když opět nastane pro Církev doba mučednictví, svěst všechno na nedorozumění.«

Svědectví o tomto kritickém postoji podává Schlier v knize *Ježíš Kristus a dějiny podle Zjevení svatého Jana*. Kniha vyšla poprvé 1962. Apokalypsa už není opomíjená jako v jeho době, neboť, jak se zdá, dnes není aktuálnější knihy než je tato. Autor se domnívá, že Apokalypsa má za téma nejen dějiny, nýbrž že nahlíží a poznává celou jejich vnitřní podstatu.

Překlad -lš-

BRAZÍLIE

Etická komise v zemi prodala zákon, který umožňuje kontrolu obsahu televizního vysílání. Podle zákona musí být v televizních přijímačích zabudován zvláštní V-čip, který umožňuje rodičům kontrolovat, které programy vstupují do jejich domova, a vyloučit automaticky ty, které jsou nežádoucí pro násilí nebo uvolněný sex. Etická komise vypracovala směrnice pro posuzování pořadů. V-čip podle předepsaných

standardů programy vypíná. Je to výsledek trvalého nátlaku Sdružení brazilských rodin.

USA

Ve státě Wisconsin byla jako duchovní pro vězeňskou službu jmenována čarodějnice Jamay Witch s platem 32 000 dolarů ročně. Pohanský kult čarodějnic je zde státem uznaným náboženstvím. Witch byla před měsícem jmenována vrchní kněžkou čarodějnic.

Podle Kath-Net

Duchovní boj

Elíša: »S námi je jich více.«

Texty Písma svatého nám ukazují, že náš život se odehrává mezi Božími anděly a padlými duchy. Velké lidské tragédie nelze převádět pouze na slabost nebo zlobu lidí. Spíše stojí za tím duchovní moc, která svádí, podvádí a zaplétá do hříchu, jak to potvrzuje sv. Pavel: Vedeme zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší (Ef 6,12).

Bůh nám ovšem posílá své anděly jako přiměřenou pomoc. Nikoliv bez důvodu je jedním z hlavních titulů Hospodina ve Starém zákoně »Bůh, Pán nebeských zástupů«. Andělé tvoří Boží bojovnou moc, aby nás chránili. To je zřejmě například v životě proroka Elíši.

Syrský král vedl válku proti Izraeli a chystal na něho léčky. Ale jeho plány několikrát ztroskotaly, protože prorok Elíša oznamoval izraelskému králi plány nepřitele. Syrský král chtěl tedy Elíšu během jeho pobytu v Dótanu zajmout. Nepřátelské oddíly s koňmi a vozy okličily ve velkém počtu město během noci, takže když se prorokův sluha ráno probudil, vykřikl plný hrůzy: *Běda, můj pane, co budeme dělat? Ten ale řekl: Neboj se! S námi je větší počet než s nimi. Pak se Elíša modlil: Pane, otevři mu oči, aby viděl. A Hospodin otevřel sluhovi oči: viděl horu kolem Elíši plnou ohnivých koní a vozů (2 Kr 6,15-17).*

Nepřátelský útok byl odražen, protože prorok se modlil a anděl ranil Syřany slepotou. Elíša vyšel z města a odvedl je do Samařska k izraelskému králi. Teprve když je zavedl do zajetí, opět jim otevřel oči (srov. 6,20).

Závěr této příhody je důležitý pro všechny, kteří usilují o hluboké spojení s anděly. Izraelský král chtěl zajatce usmrtit, ale prorok byl plný mírnosti, protože byl tak spojen s Bohem. Navrhl králi, že uspořádá se zajatci hostinu a pak je propustí. Ovoce tohoto gesta bylo dlouhé období míru se Sýrií

(srov. 6, 23). Jedna zbožná duše to vyjádřila takto: Musíme se snažit, abychom byli anděly milosrdenství a nikoliv anděly Božího hněvu.

Poustevník sv. Antonín

Pouštní otcové měli bohaté zkušenosti s pravdou, že andělé jsou početnější a silnější než zlí nepřátelé. Jejich zážitky nás učí důvěře, vytrvalosti a vlídnosti vůči našim bližním. Zlý nám chce dát pocítit, že jeho síla je nepřemožitelná a strašná a podněcuje nás k tvrdosti a brutalitě vůči nepřítelům. Andělé naopak nevystavují svou moc na odív, protože nevystupují proti nepříteli svou vlastní silou, nýbrž plní pokory v síle Boží, která nekonečně překračuje každou stvořenou sílu. Proto to nejsou mocní, kteří zahánějí v duchovním boji nepřitele na útěk, nýbrž pokorní a prostí.

Abychom tuto pravdu lépe pochopili, podívejme se na život sv. Antonína poustevníka. Původně byl zámožným mladým mužem. Jeho rodiče mu zanechali velké jmění. Když se zabýval myšlenkami, co by měl ve svém životě dělat, přišel do

kostela právě ve chvíli, kdy se zde četlo evangelium o bohatém mládenci. V náhlém osvětlení (anděl!) poznal Antonín, že toto evangelium platí jemu. Prodal své jmění, rozdělil chudým a odebral se do samoty na poušť.

Démoni, kteří v něm poznali možného nebezpečného protivníka, obtěžovali ho všemožným způsobem. Nejdříve ho obtěžovali myšlenkami na rozdané bohatství. Pak ho trápili starostmi o jeho sestru a myšlenkami na slávu a pohodlí. Když tyto myšlenky nemohly mladého muže od jeho cesty odradit, pokoušeli se ho zlomit představami o tvrdosti života a náročnosti ctností a sebezapírání a poukazovali na slabost lidského těla a na délku takového života v odříkání. Ďábel, zahnaný vytrvalostí svatého Antonína, sáhl k hrubší zbrani a sváděl ho dnem i nocí smyslnými pokušeními. Také bl. P. Pio dosvědčuje: »Takovými obrazy se zlý duch pokouší vlít do mého srdce nečisté myšlenky a zoufalství.« (Dopisy I,33)

»Ďábel nepřestává se svým našeptáváním, a co je horšího, vnuká stále krajně dotěrné myšlenky, které mají vést ke ztrátě odvahy.« (Dopisy I, 87)

Svatý Antonín odrazil tyto útoky modlitbou, postem a rozjímáním o umučení Páně: *Milostí Boží jsem to, co jsem (1 Kor 15,10)*. Po těchto pokušeních zkoušel ďábel použít lichotky a marnivou touhu po slávě. Antonín se pokořoval: *Hospodin je se mnou, on je můj pomocník*

a já s pohrdáním shlížím na ty, kteří mě nenávidí (Ž 118,7).

I po těchto vítězstvích zachoval Antonín bdělost v modlitbě a v sebekázní. Dokonce si uložil ještě přísnější posty a těžší úkony pokání. Nebál se, že své tělo oslabí, protože věděl, že *když jsem slabý, právě tehdy jsem silný (2 Kor 12,10)*.

Tehdy už to Zlý nevydržel a bál se, že Antonín naplní svou askézi celou pouští, a tak přišel jednu noc s celým zástupem démonů a zbili Antonína tak zle, že ležel beze slova na podlaze plný bolesti. Na Boží zásah přišli jeho přátelé a zmláceného Antonína odnesli do města a ošetřili. Když se v noci probal, přinutil své přátele, aby jej opět odnesli do jeho cely na poušti.

Když byl opět sám, ačkoliv se ani nemohl postavit na nohy, zvolal k démonům: »Jsem zde opět, já Antonín; nebojím se vašich ran; i kdybyste mě ještě hůře trápili, nic mě nemůže odloučit od lásky Kristovy« (srov. Řím 8,25). Pak začal zpívat žalm: *I kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň (Ž 27,3)*. Následovala noc plná pekelného rámusu a hordy ďáblů všemi možnými způsoby týraly světce a zjevovaly se mu jako příšerné bestiální postavy. Ale Antonín vložil všechnu svou důvěru do Pána a vyšel z těchto zápasů vítězně.

Konečně ho Bůh zaplavil velkým světlem, ďábové zmizeli a všechny bolesti ustaly. »Kde jsi byl? Pro jsi nepřišel hned na začátku a neukončil mé trápení?« A hlas mu odpověděl: »Antoníne, JÁ jsem byl zde, ale čekal jsem, abych viděl tvůj zápas. Protože jsi přestál tento boj a nepodleh, budu ti bohatě pomáhat a učiním tě slavným na všech místech.«

Po mnoha zkušenostech v modlitbě a duchovním boji stal se Antonín mistrem v rozlišování duchů. Na konci svého života mohl říct: »Démoni nám křesťanům velice závidí a uvá-

dějí do pohybu všechno, aby nás odvedli od naší cesty k nebi, abychom nedospěli tam, odkud oni sami byli svrženi... Proto je potřebná vroucí modlitba a askeze, abychom obdrželi od Ducha svatého dar rozlišování duchů a poznali jejich způsoby. Správný život a víra a důvěra v Boha jsou mocnými zbraněmi proti nim.«

Útok a vzezření démonů je plné zmatku, děje se za doprovodu úderů, hluku a křiku jako za shluku nevychovaných mladíků a lupičů. To vyvolává v duši strach, zmatek a nepořádek v myšlenkách, pocit zahanbení, odpor vůči ctnosti i askezi, bolest a úzkost až k smrti, dále pak žádostivost po zlém, zanedbávání ctností a zhoršení charakteru. Jejich přítomnost způsobuje určitý druh znepokojující temnoty, v níž se objevují matoucí záblesky, falešné pocity jistoty a ješitnosti.

Boží andělé působí naopak klid a hluboký mír, uvádějí do pokory Krista, který sám ukázal svou náklonnost k nám ubohým hříšníkům. Jejich zjevení probíhá velice klidně a vyvolává radost a do duše vstupuje odva- ha, protože s nimi je Pán, který je naší radostí, a jejich síla je síla Boží. Touha po božském a budoucím zachvacuje duši a ona se chce s nimi spojit. Světlo, které andělé přinášejí, vyvyšuje Boha, naplňuje Boží bázní a činí duši pokornou. Duši zaplavuje velká touha po Bohu a obdivuhodné osvobození od věcí tohoto světa.

Je sice pravda, jak říká Antonín, že zpočátku vyvolá přítomnost anděla úlek, ale ten se rychle změní v úctu a láskyplnou důvěru v Boha. Říká: »Když jste měli vidění a nejprve se leknete, ale strach ihned zmizí a zaplaví vás nevyslovná radost, blaho, odva- ha, svěžest a řád v myšlenkách, láska k Bohu, buďte proto plni radostné odva- hy a modlete se; radost a stav klidu duše svědčí o svatosti přítomného. Tak zajásal Abrahám,

když viděl Pána (srov. Jan 8,56). Jan Křtitel zajásal radostí, když zazněl hlas Bohorodičky Panny Marie.«

Nakonec nám dává sv. Antonín tuto radu pro duchovní boj: »Musíme mít odva- hu a těšit se, že budeme zachráněni. Chceme ve svém nitru mít jasné vědomí, že je s námi Pán, který vymítal a potřel ďábla. Chceme uvažovat o tom, že nepřátelé nám nemohou ublížit, když je Pán s námi. Protože oni se zjevují a chovají vůči nám v souladu s tím, jaké nás potkají, a podle myšlenek, které v nás najdou, vezmou na sebe příslušnou škrabošku. Když v nás nacházejí zbabělost a zmatek, pak spěchají jako zloději, kteří najdou nestřežené místo. A to, co si o sobě myslíme, to ještě zveličují. Když nás najdou ustrašené, zbabělé a bez odva- hy, ještě znásobují svým zjevením a hrozbami naši bezradnost. Když nás však svědce najde radostné v Pánu, jak přemýšlíme o budoucích dobrech, o Bo- žích darech, když uvažujeme o tom, že všechno leží v Božích rukou, že démon proti Kristu nic nezmůže a že vůbec nemá proti nikomu žádnou moc, když vidí, že duše se chrání takový- mi myšlenkami, pak se zahanbení odvrací. Když tedy chceme ďábla pokořit, myslíme stále na Pána a těšme se radostnou nadějí (srov. Řím 12,12).«

*Podle knihy
Sv. Atanáš: Život sv. Antonína
Z Maria heute 377/2002
přeložil -ls-*

Po setkání v Assisi

»A papež, který je starý a nemocný a kterému mnozí vlastně již nedůvěřují, opět všechny překvapil.« Tak komentoval německý vatikánský korespondent setkání Jana Pavla II. se zástupci světových náboženství v Assisi. Ve městě sv. Františka se sešlo na pozvání papeže 300 zástupců 12 světových vyznání a 31 různých církví, aby se zde každý po svém modlili za mír. Toto největší mezináboženské setkání všech dob je významným znamením míru a porozumění.

Papežův projev v Assisi je možno pokládat za základní chartu míru pro všechny lidi dobré vůle. Papež byl přítom dalek jakéhokoliv synkretismu a chtěl učinit pouze to, co se očekává od nejvyšší morální autority. Jako představitel »náboženství lásky« vyzval světová náboženství, aby následovala princip lásky.

Podpis dokumentu, ve kterém se všichni přítomní zavazují usilovat o mír, může být právem označen za milník v porozumě-

ní mezi rozličnými náboženskými vyznáními. Toto setkání otevírá také nové vyhlídky pro další dialog s pravoslavnou církví. Moskevský patriarcha vyslal do Assisi tři představitele, mezi nimi svého vikáře.

I když projekt návštěvy papeže v Rusku je ještě spíše dlouhodobý, cesta se již rýsuje. Je zde nejen pozvání ruského prezidenta, ale také města Kazaň, které roku 2004 slaví velkou náboženskou slavnost. Papež chce při této příležitosti vrátit pravoslavné církvi ikonu Kazaňské Madony, která se toho času nachází ve Fatimě.

Papež se vroucně modlí za uskutečnění této návštěvy, která by byla vyvrcholením jeho pontifikátu. Než odjel vlak s účastníky z Assisi zpět do Vatikánu, bylo spuštěno okno, za kterým seděl papež. Ačkoliv byl po námaze náročného dne zjevně vyčerpán, byl zcela pohroužen do modlitby, ve které děkoval za to, co se právě stalo skutečností, a tiše snil svůj další sen....

Podle kath-net

POHŘEB BISKUPA V ČÍNĚ

V domácím vězení zemřel na Štědrý den v Číně biskup podzemní církve Matta Pei Shagge ve věku 83 let. Jeho pohřeb se nesměl konat v Pekingu a věřící z hlavního města se nesměli pohřbu účastnit. Zúčastnilo se ho nicméně několik set lidí. Koncelebrovali kněží obou církví a kázání měl kněz vlasteneckého sdružení.

KANADA

Při vzpomínkové slavnosti za oběti teroristického útoku 11. 9. v USA byla z důvodu pluralismu zakázána jakákoliv zmínka o Bohu a o náboženství. Kanadský arcibiskup varoval, že takový postup je nejen potlačením jakéhokoliv pluralismu, ale také nebezpečnou hloupostí. V Kanadě vyhlášený »sekularismus,

pluralismus a demokracie« označil arcibiskup za potenciální konflikt. Takové potlačování náboženství praktikoval již komunismus, ale to vede k napětí, protože se tak potlačují věci, které jsou hlubší a širší než pouhý materiální život.

NAZARET

Mešita vedle baziliky Zvěstování v Nazaretě se dále buduje i přes zákaz izraelských úřadů. Staveniště je neprodyšně oploceno, policisté se zde neobjevují a muslimové pokračují ilegálně ve stavebních pracích. Izraelské úřady jsou však ve svém zákazu nedůsledné. Poukazuje se na to, že Vatikán v poslední době dvakrát přijal Jásira Arafata a pro návštěvu Šimona Perése se stále nemůže najít termín.

Podle Kath-Net

Skutečná tvář otce Pia (6)

3. KAPITOLA

Ti, kdo jsou na radě - Ohrady a hráze - Bratr cerber a chytře vykoumaný lístek - »P. Pio je zde pro zpovídání a ne pro klábosení.« - Vzpurná poutnice se zakousla - »Zázračný pokoj« a tajné setkání - P. Pio zpovídá - »Cítím se tak lehký.« - Kajicnice klábosí - »Věděl předem všechno a všechno mi řekl.« - Kostkovaný kapesník a strategický ústup - Uzdravení duševně chorého dítěte - Velký soucit s dušemi

Ihned po mši řadí dále připravené kajicníky, dokud je místo, improvizovaná pořádková služba, kterou převážně obstarávají duchovní synové otce Pia. A můžete mi věřit, že to není lehké! Muži se zpovídají v sakristii, kde, jak se říká, je kázeň trochu méně přísná. Ženský národ je pod přísným dohledem a statečně mu spílá již dříve zmíněný zuřivý bratr. Ostatně nic jiného mu nezbyvá. Sebemenší uvolnění, a bylo by rázem po pořádku. »Tancovaly byste mi po hlavě, kdybych vám všechno povolil,« říká, »a otce Pia byste uškrtily!«

Před jeho zpovědnici to připomíná molo, o které se rozbíjejí vlny. Polovina kostela je rezervována pro ty, »které jsou na radě«. Nemyslete si, že je to lehké, zpovídat se u otce Pia! A především je třeba tři nebo čtyři dni čekat.

V prostoru vedle kostela, kde bratr cerber⁽¹⁾ rozdává lístky, je slyšet hlasité protesty a trpké vysvětlování. - Co? Až ve čtvrtek? To je zcela nemožné! Doma na mě čekají, musím spěchat zpátky. - Per caritá! Vy nemáte srdce ani cit? - Madonna mia! Soucit! Lístek! - Tady je dar pro našeho svatého otce Františka...

Nic to nepomohlo. S lhovostí tvrdou jako diamant nedbá fráter B. na lavinu slov a podává nařikající ženě jeden lístek, který ji pro tento okamžik uklidní. Ihned zaujímá její místo další žena. »Bratře B., já přicházím s doporučením důstojného pána X., najděte tam pro mne

nějaký „kouteček“ na zítřka ráno.« Bratr se ani nenamáhá, aby jí odpovídal, a podává také jí jen lístek. Po čtvrt hodině takové usilovné vřavy jsem nabyla velkou úctou k této houževnatosti. Navíc jsem zvědavá na tyto chytře vykoumané lístky, které, jak se zdá, působí na vzbouřené city jako sprcha. Tady leží jeden na zemi... Překládám ho k poučení svých čtenářů:

Co má vědět každý návštěvník San Giovanni Rotondo

1. Jestli máš v úmyslu si s P. Piem poklábosít, bude lepší, když na to zapomeneš, protože P. Pio je tady na to, aby zpovídal, ne aby klábosil.

2. Chceš-li se u něho vyzpovídat, vezmi na vědomí, že muže zpovídá od 9 hodin ráno a odpoledne tak dlouho, jak je zapotřebí.

Ženy přijímá ke zpovědi každé ráno od 9 do 11. 30 na základě kartičky, kterou je třeba se prokázat a kterou obdržíš vedle v kanceláři.

3. Jestliže se zpovědi nemůžeš počkat, než na tebe přijde řada, zavolej si jiného kněze, který smíří tvou duši s Bohem.

4. Ve věci svěcení růženců a jiných předmětů se obrať na bratra vrátneho.

5. Chceš-li otci Piovi sdělit něco zvláštního, učin tak prostřednictvím jiného kněze.

6. Ve všech ostatních záležitostech je třeba se obrátit na otce, který vede záznamovou kancelář.

Je třeba říct, že kapucíni nedělají vůbec nic, aby ulehčili přístup ke svému svatému spolubratru. A zřejmě oni sami mají přednost. Nedostávají žádné očíslované kartičky! Jeden zahraniční kněz, který už několik let slouží P. Piovi jako dobrovolný tajemník, podává vysvětlení: »Počet mužů je mnohem menší a oni jsou mnohem důležitější.« Moje ženská sebeláska se brání: »Jak to, důležitější?« »Jistě,« odpovídá zcela vážně. »Většinou se jedná o těžké, zapeklité případy, o muže, kteří se nezpovídali dvacet, třicet, čtyřicet roků, velké hříšníky, kteří neokrádají otce o jeho drahocenný čas, nevykládají mu hlouposti, nečešou vlasy, nemějte mi to za zlé, jako ženy.« Moje duše vyrazí s protestem: »Copak my nemáme mezi sebou také hříšnice?« »Jistě, ale poměrně méně. A ty

najdou v P. Piovi otce, který se jich ujme. Tento kostel viděl mnoho Magdalén. Ale mnoho jiných přichází ze zvědavosti a okrádají otce o jeho čas.«

Zkrátka nepřítel žen! Abych nevypadala jako osobně potřešená, vzdálila jsem se z řady, kterou neúprosný bratr hlídá, a sbírám své dojmy.

Někdo mě volá italsky. Otočím se a vidím dámu z Janova, se kterou jsem cestovala z Foggie. Její tvář je k nepoznání. Ona, která během celé jízdy nevydala ze sebe ani slůvko, jako by umírala, chrlí ze sebe přívalem slov!

»Jaká milost, signora, můj muž se vyzpovídal! Já jsem měla strach, hrozný strach. Nechtěl jít se mnou. Ne a ještě jednou ne. U příležitosti svého svátku jsem ho prosila o dárek. Jaký dárek? Řekla jsem mu: „Pojedeme do San Giovanni Rotondo!“ Rozčílil se. „To je podraz! To se nehodí!“ „Co se nehodí?“ zeptala jsem se, „přece jsi mi to slíbil!“ Kdybyste věděla, jak těžké to bylo přijít s ním sem! Dnes ráno měl tu nejhorší náladu. „Odpoledne odjíždíme D-vlakem!“ Představte si, my jsme celou noc nezavřeli oko. Postel byla plná štěnic! Proto nemusel protestovat proti vstávání. Když však šel se mnou na mši, řekl mi: „Především nechtěj po mně, abych šel ke zpovědi. Ihned po mši odjíždíme!“ A podívejte se: Po mši vidím, jak můj věrný jde za otcem do sakristie. Čekám a čekám. Vrací se. S jediným výrazem v tváři! Pokleká. „Stalo se,“ říká, „vyzpovídal jsem se.“ Jaká milost, ó, jaká milost!«

A vidím, jak její manžel přichází dlouhými kroky: »Anito, našel jsem pokoj! Je volný až do příští neděle. Osm dní!«

(Pokračování)

⁽¹⁾ Cerber (Kerberos) - z řecké mytologie, pes, který střeží podsvětí.

Bazilika v San Giovanni Rotondo

Život Kristův (64)

LXIV. Kristova oběť jako naplnění záměru lásky samého Boha

1) V Ježíšově mesiášském poslání je kulminační a ústřední bod, k němuž jsme se v předěšlých katechezích postupně přibližovali: Kristus byl poslán Bohem na svět, aby naplnil vykoupění člověka prostřednictvím obětování svého vlastního života. Tato oběť musela nabýt podoby „sebezřeknutí“ v poslušnosti až k smrti na kříži. Byla to smrt, která v povědomí současníků představovala obzvláštní pohanění. V celém svém hlásání, ve veškerém svém jednání se Ježíš nechal vést hlubokým vědomím, které měl o Božích záměrech ohledně svého vlastního života a své vlastní smrti v ekonomii mesiášského poslání. Ježíš byl přesvědčen, že to vše pramení z věčné Otcovy lásky ke světu a zejména k člověku.

2) Když se zaměříme na léta Ježíšova dospívání, pak nás musí nevyhnutelně oslovit výrok dvanáctiletého Krista, jímž se obrátil v jeruzalémském chrámu na Marii a na Josefa v okamžiku, kdy Ho nalezli: *Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?* (Lk 2,49). Co asi měl na mysli a na srdci, když pronášel tato slova? To můžeme vyvodit z mnoha projevů Jeho smýšlení v době Jeho veřejného působení. Během své mesiášské aktivity Ježíš dbal na to, aby vstúpil svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět (srov. Lk 9,22), že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých (srov. Mk 8,31). Toto vše ale není pouze záležitostí lidí, jejich zatvrzelosti vzhledem k Jeho osobě a k Jeho učení, protože se zároveň jedná o naplnění věčných Božích úradků, jak to bylo zvěstováno v Písmu, které obsahuje Boží zjevení: ...

O Synu člověka je psáno, že musí mnoho trpět a být v opovržení (Mk 9,12).

3) Když se Petr pokoušel popírat tuto eventualitu (*Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!* – Mt 16,22), Ježíš ho napomenul velmi tvrdými slovy: *Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!* (Mt 16,23). Obsah těchto slov je velmi výmluvný. Ježíš chce dát Petrovi těmito slovy na srozuměnou, že odvracet se od cesty kříže znamená odmítnutí záměry samotného Boha. Satan je ten, kdo se již od samého počátku stavěl proti tomu, co je od Boha.

4) Ježíš si je tedy vědom jak odpovědnosti lidí za jeho smrt na kříži, již bude muset podstoupit kvůli zavržení pronesenému lidskými soudy, tak si je vědom skutečnosti, že prostřednictvím tohoto lidského zavržení se naplní věčný Boží úrdek, to, co je od Boha, tedy oběť na kříži za vykoupění světa. I když Ježíš stejně jako Bůh nechce zlo „bohovraždy“, jehož se lidé dopustili, přijímá toto nesmírné zlo, aby z něho vytěžil dobro spásy světa.

5) Po vzkříšení, když kráčel, aniž byl poznán, spolu se dvěma učedníky směrem do Emauz, vysvětloval jim písmo Starého zákona v následujícím světle: *Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?* (Lk 24,26). Při posledním setkání s učedníky pak Vzkříšený prohlašuje: *To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v žalmech (Lk 24,44).*

6) Ve světle velikonočních událostí apoštolové pochopili to, co jim Ježíš řekl dříve. Petr, který se z lásky k Mistrovi, ale také kvůli nedostatečnému porozumění stavěl vehementně proti Ježíšovu velmi krutému údělu, řekne posluchačům v Jeruzalémě v den Letnic o Kristu: *A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili (Sk 2,23).* Jindy pak dodá: *Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět (Sk 3,18).*

7) Kristovo utrpení a Jeho smrt byly předpověděny ve Starém zákoně nikoli jako konec Jeho poslání, nýbrž jako nevyhnutelný přechod, který byl nutný kvůli Jeho povýšení od Boha. To nám říká zejména Izaiášův zpěv, který hovoří o Služebníkovi Hospodinovu: *Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznesse, vysoko se vyvýší (Iz 52,13).* A Ježíš sám dodá: *... ale po třech dnech že vstane z mrtvých (Mk 8,31).*

8) Stojíme tak před Božím záměrem a rozhodnutím, které se sice jeví jako cosi samozřejmého, když ho vnímáme v souvislosti s během událostí, nicméně zůstává zároveň stále tajemstvím, jež nelze vysvětlit vyčerpávajícím způsobem prostřednictvím sil lidského rozumu. V tomto duchu pak apoštol Pavel vyjádří onen velkolepý paradox: *Neboť pošetilá věc Boží je moudřejší než lidé a slabá Boží*

věc je silnější než lidé (1 Kor 1,25). Tato Pavlova slova o Kristově kříži jsou čímsi nenahraditelným. Je však pravda, že i když je pro člověka těžké nalézt rozumově uspokojivou odpověď na otázku – *Proč Kristův kříž?* –, nabízí nám odpověď opět Boží slovo.

9) Ježíš sám formuluje takovou odpověď následujícími slovy: *Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).* Když Ježíš pronesl tato slova během svého nočního rozhovoru s Nikodémem, Jeho

partner zřejmě nemohl předpokládat, že slova „dal svého jednorozrozeného Syna“ by mohla mít význam „vydat tohoto Syna na smrt kříže“. Ovšem Jan, který přináší tento výrok ve svém evangelium, již dobře znal přesný význam těchto slov. Další události dokládají, že právě toto byl pravý význam odpovědi dané

Nikodémovi. Bůh tedy vydal svého Jednorozrozeného kvůli spáse světa, když dopustil Jeho smrt na kříži kvůli hříchům světa, když Ho vydal z lásky. Vždyť v tom všem se projevuje, jak Bůh miloval svět, stvoření a člověka! Právě láska je posledním vysvětlením vykoupění naplněného prostřednictvím kříže. To je také jediná odpověď na výše zmíněné – *Proč?* – ohledně Kristovy smrti, která byla obsahem věčného Božího záměru. Pisatel čtvrtého evangelia, v němž nacházíme odpověď danou Ježíšem Nikodémovi, se vrátí v jednom ze svých listů k témuž tématu: *V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy (1 Jan 4,10).*

10) Jedná se o lásku, která jasně přesahuje spravedlnost. Spravedlnost může dosáhnout

toho, kdo se dopustil viny. Pokud ale trpí nevinný, pak se nejedná o spravedlnost. Pokud se tento spravedlivý, který je svatý, jak je tomu u Krista, dobrovolně vydává utrpení a smrti na kříži, aby tak byl naplněn věčný Boží úrdek, pak to znamená, že Otec v oběti svého Syna jde v jistém slova smyslu nad řád spravedlnosti, aby tak zjevil v Synu a Jeho prostřednictvím celé bohatství svého milosrdenství – *Dives in misericordia* (srov. Ef 2,4). Zdá se, jako by Bůh chtěl spolu s tímto svým ukřižovaným Synem své nesmírné Milosrdenství, svou milosrdnou Lásku uvést do dějin vztahů mezi člověkem a Bohem. Právě prostřednictvím této milosrdné lásky je člověk povolán k tomu, aby porazil zlo hříchu zejména v sobě samém a s ohledem na všechny ostatní: *Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství* (Mt 5,7). *Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky* (Řím 5,8).

11) Apoštol se ve svých listech k tomuto tématu vrací na různých místech, kde se často vrací trojice termínů: vykoupení – spravedlnost – láska. *Vždyť všichni jsou hříšníky a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru* (Řím 3,23-25). Tímto způsobem Bůh ukazuje, že se nechce uspokojit pouze strohostí spravedlnosti, která, když vidí zlo, ho ihned trestá, ale že chce triumfovat jiným způsobem nad hříchem tím, že dá možnost, jak z něho vyjít. Bůh se chtěl ukázat jako spravedlivý v pozitivním smyslu toho slova, když nabídl hříšníkům možnost, aby se mohli stát spravedlivými prostřednictvím svého přilnutí vírou ke Kristu – Vykupiteli. Bůh je tedy spravedlivý v tom smyslu, že ospravedlňuje (srov. Řím 3,26).

K tomu však dochází velmi tajemným a účinným způsobem: *S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví před Bohem* (2 Kor 5,21).

12) Ten, který byl bez hříchu – Syn soupodstatný s Otcem – na sebe vzal strašlivou tíhu hříchů celého lidstva, aby tak pro nás obdržel ospravedlnění a posvěcení. Hle, láska Boží, která se zjevila v Synu. Prostřednictvím Syna se zjevila láska Otce, který nešetřil ani vlastního Syna, ale vydal Ho za nás (srov. Řím 8,32). K pochopení hlubokého významu slov – nešetřil ani vlastního Syna – může posloužit připomínka oběti Abraháma, který byl ochoten nešetřit vlastního milovaného syna (srov. Gn 22,16). Bůh však Izáka ušetřil (srov. Gn 22,12). Naproti tomu ale svého vlastního jediného Syna Bůh nešetřil, nýbrž Ho vydal na smrt kvůli naší spáse.

13) Odtud pak pramení jistota apoštola Pavla, že nikdo a nic nás nemůže oddělit od Boží lásky projevené v Kristu. *A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocností, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu* (Řím 8,38-39). Spolu se svatým Pavlem má Církev jistotu, že tato láska Boží, která převyšuje cokoli, je posledním slovem Božího sebesdělení v dějinách člověka. Toto svrchované sebesdělení se uskutečňuje prostřednictvím Kristova kříže, který se nachází v srdci velikonočního tajemství Ježíše Krista, našeho Pána.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Poznámka překladatele: Liturgický překlad na tomto místě není v kontextu katecheze zcela strozumitelný, a tak jsme si dovolili upravit ho podle ČEP.

DŮM NA PŮLI CESTY (D 1/2)

Chráněné bydlení, ekofarma a další chráněné dílny pro dospělé děti odcházející z dětských domovů v 18 letech. Dům je určen mladým lidem z dětských domovů, z pěstounských rodin, případně dalším mladým lidem, kteří se ocitnou v krizové situaci. D 1/2 poskytne těmto mladým ubytování, práci a povede je tak, aby se dokázali ve společnosti sami o sebe postarat a stali se ekonomicky nezávislími. Současně jim poskytne ukázkou **rodinné formace** v denno-denním kontaktu s rodinami správců a rolníků (ekofarmářů), kterou v dětském domově neměli možnost poznat. Při společných večeřích a při denní práci na polích, v balárně a sušárně čajů a dalších chráněných dílnách budou mít před očima chování vzorů – manželů, otce, matky.

Kromě odborných pracovníků (psycholog, soc. pedagog a sociální pracovníci) zde budou s mladými lidmi pracovat průvodci z řad laiků a jáhnů. Každý klient bude mít „svého“ průvodce, který bude jeho důvěrníkem a bude ho provázet při cestách na úřady, k zaměstnavatelům při hledání práce a podobně, s tím, že ho bude učit a vést jeho jednání se státními institucemi a dalšími právníckými a fyzickými osobami. Důležitými osobami působícími v D 1/2, budou **správci a věřící manželé**, kteří budou v objektu bydlet a současně zde budou zaměstnáni.

Hledáme vhodnou rodinu zajímající se o **správcovství v D 1/2. Bydlení i zaměstnání je zajištěno přímo v objektu D 1/2, který se nachází** v bývalém loveckém zámečku **ve Velkém Dvoře u Pohořelic**. Zájemci o **správcovství** mohou zavolat přímo do Sdružení pěstounských rodin.

Stejný Dům na půli cesty bude otevřen za rok v Dobromilicích u Prostějova, taktéž do tohoto domu budeme potřebovat správce.

Sdružení pěstounských rodin, Anenská 10, 602 00 Brno, tel.: 05/43 24 91 41, 43 24 91 42; IČO 64326471.

Bankovní spojení: KB Brno – venkov 1127480237/0100.

„PLÁŠT SV. MARTINA“

Milí přátelé, z různých koutů naší vlasti ještě stále přichází pomoc obnove střechy kostela sv. Martina. První etapa, tj. pokrytí tří věží, je naprosto hotova. Rozpočet činil 960 000 korun. Vůči firmě jsme bez dluhů, zbývá uhradit půjčky ve výši 140 tisíc korun. Rádi bychom je co nejdříve smazali, abychom mohli pokračovat ve druhé etapě, tj. pokrytí lodí, presbytáře a sakristie. Rozpočet na tuto etapu činí 1 200 000 korun. Bez pomoci „zvenčí“ bychom toto náročné dílo nemohli realizovat. Jsme velmi vděční a šťastní, že etapa byla ukončena Vaším přičiněním. Jeden anonymní dárcer napsal toto: Pod pláštěm sv. Martina je teplo a příjemné! – Přejeme Vám všem, dárčům adresným, ale i anonymním, aby toto teplo „Pláště sv. Martina“ zalilo Vaše srdce obrovskou radostí i požehnáním už zde na zemi. Díky Vám všem! Deo Gratias!

Společenství Tošovice

Číslo účtu římskokatolické farnosti je:

Č. S. Odry – farnost 176510369/0800

Kontaktní adresa: P. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odry, nebo: Jan Jakubík, technický pracovník kostela sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

Plán duchovních cvičení na Svaté Hoře na rok 2002

Základní kurs pro muže a ženy, kteří se ještě nikdy cvičení neúčastnili: **11. 3. – 15. 3.** (P. Ladislav Škrňa CSsR) ● Pro katechety a pedagogy – **15. 7. – 19. 7.** (P. Dr. Jaroslav Brož) ● Pro manželské páry – **13. 5. – 17. 5.** (P. Stanislav Příbyl CSsR) **2. 9. – 6. 9.** (Štěpán Faber – diakon) ● Pro ženy **11. 2. – 15. 2.** (P. Josef Břicháček CSsR); **25. 2. – 1. 3.** (P. Josef Michalčík CSsR); **15. 4. – 19. 4.** (P. Josef Michalčík CSsR); **10. 6. – 14. 6.** (P. Zdeněk Šilhánek CSsR); **9. 9. – 13. 9.** (P. Josef Břicháček CSsR); **7. 10. – 11. 10.** (P. Zdeněk Šilhánek CSsR); **25. 11. – 29. 11.** (P. Josef Břicháček CSsR) ● Pro varhaníky, kostelní spolupracovníky (muže i ženy), muže **18. 3. – 22. 3.** (P. MgA. Jaroslav Konečný) ● Pro pracovníky ve zdravotnictví **2. 4. – 6. 4.** (P. Dr. Ján Janok CSsR) ● Pro ministranty ve věku 10 – 20 let – **12. 8. – 16. 8.** (P. Metoděj Kočí OP) ● Pro vysokoškolskou mládež – **5. 8. – 9. 8.** (P. Tadeáš Juraj Dubec OPræm.) ● Pro kněze – **25. 8. – 31. 8.** (Mons. Jaroslav Škarvada); **3. 11. – 9. 11.** (exerციატორ bude upřesněn); **10. 11. – 16. 11.** (exerციატორ bude upřesněn); **17. 11. – 23. 11.** (exerციატორ bude upřesněn).

Začátek exercičního kursu je v první uvedený den večer, zakončení poslední den ráno. Náklady kursu pro kněze 1200 Kč, pro laiky 950 Kč. Pro studenty a mládež možnost slevy. Přihlášky jen písemně na adrese: Exerciční dům – Svatá Hora, 261 80 Příbram II/591.

NABÍDKA DUCHOVNÍCH CVIČENÍ, ROK 2002, I. POLOLETÍ**Základní informace:**

Vedení cvičení: P. Ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel.: 02/515 665 89.

Termíny zaslání přihlášek: nejpозději jeden měsíc před termínem ● Zahájení: v pátek v 18.00 hod. ● Ukončení: v neděli ve 13.00 hod. ● Přihlášky: v místě konání.

Rezervované termíny:

Vranov u Brna, 8. 3. – 10. 3. 2002: „Panna Maria – cesta ke kráse života.“

Místo konání: Poutní a exerciční dům Vranov, 664 32 Vranov u Brna, tel.: 05/412 392 64.

Velehrad, 19. 4. – 21. 4. 2002: „Panna Maria – cesta ke kráse života.“

Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel.: 0632/571 420.

Sv. Hostýn, 14. 6. – 16. 6. 2002: „Panna Maria – cesta ke kráse života.“

Místo konání: Exerciční dům Sv. Hostýn 115, 768 51 Bystřice pod Hostýnem, tel.: 0635/381 693.

Motto: „**RADOŠT PRO VŠECHEN LID**“ (Lukáš 2,10)

II. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD

ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru
(a zároveň XXI. z Levého Hradce)

bude zahájena v sobotu před výročí smrti sv. Cyrila
9. 2. 2002 v 9.30 hod. mši sv. na Levém Hradci u Prahy

V neděli 10. 2. jdeme v 7.45 hod. z Karlína do Úval (23 km). Pražští poutníci tak půjdou už po dvacáté prvé od 1000. výročí zvolení sv. Vojtěcha biskupem. Pak postupně každou druhou sobotu v měsíci po etapách dojdou na Moravu (9. 3., 13. 4., 11. 5. a 8. 6.). Předposlední etapa bude v sobotu 27. 7. z Chotěboře do Žďáru nad Sázavou. Ze Žďáru se pokračuje v pondělí 19. 8. a přidají se poutníci z Moravy. Společně vyjdeme 19. 8. ráno do Netína (15.00 hod.) a do Velkého Meziříčí.

V předvečer 2. pěší pouťi – v pondělí 19. srpna v 15 hodin se začíná také na Vranově nad Dyjí a na cyrilometodějském Vítochově u Bystřice nad Pernštejnem.

Hlavní společné proudy vycházejí v úterý 20. 8. 2002 v 6.30 hod. ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru.

Navážeme na duchovní tradice Levého Hradce a i na téma loňské pouťi: Zdroje a brzdy křesťanské radosti. Na Velehrad, který je kolébkou víry v naší vlasti a duchovním středem Evropy, a tedy jejím živým srdcem, to bude 130 km a budeme na to mít 4 dny. Vezměte si spacáky, karimatky a jídlo na 4 dny. Pojede s námi doprovodné vozidlo, které poveze zavazadla a případně unavené poutníky. Jednotlivé proudy půjdou přes mariánská poutní místa (jihozápadní přes Blučinu a Žarošice, střední přes Vranov u Brna a Křtiny, severozápadní přes Sloup v Mor. krasu).

Těšíme se, že se k nám cestou přidají další skupinky z okolí vždy ráno v 6.30 hod., a to 21. 8. v Tišnově, Boskovicích a Miroslavi, 22. 8. ve Křtinách, Ruprechtově a Blučině, 23. 8. v Milonicích a Větřově. Ještě bude upřesněno, kde bude možno se přidat k poutníkům z Víru. Je pěkné na poutníky čekat a pak je kus cesty doprovázet.

I ze své farnosti můžete vypravit vlastní proud tak, abychom se v pátek 23. 8. kolem 14 hodin sešli na sv. Klimentku nebo večer v Buchlovicích, případně v okolí.

V sobotu 24. 8. 2002 ráno přijedte autobusy do Buchlovic a v 8 hod. společně vyjdeme na Velehrad. I z těchto posledních 7 km bude možno jet část cesty autobusem. K velehradské bazilice připutujeme před 11. hodinou a obnovíme zasvěcení národa Bohu rukama Panny Marie, které poprvé vykonali biskupové Čech a Moravy L. P. 1993.

Za poledne bude na Velehradě mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy. V 16 hod. se rozloučíme.

Jménem poutnického bratrstva srdečně zvou poutníci římsí, svatovojtěšští a velehradští: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 0619/522 101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám. 13, 669 02 Znojmo, tel.: 0624/224 694, jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 0501/463 315, Dr. František Reichel, Masarykovo nám. 15, 254 01 Jilové u Prahy, tel.: 02/419 512 14.

Unie křesťanských pedagogů zve na přednášku Mgr. Petra Bahníka **Křesťanský univerzalizmus a globalizace.** Termín: úterý 12. 2. v 18 hod. v sále sester voršilek Praha 1, Ostrovní 11.

Liturgická čtení

Neděle 10. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 58,7–10

Ž 112(111),4–5.6–7.8a+9

Odp.: 4a (*Spravedlivý září v temnotách jako světlo. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 2,1–5

Ev.: Mt 5,13–16

Pondělí 11. 2. – nez. pam. P. Marie Lurdské

1. čt.: 1 Král 8,1–7.9–13

Ž 132(131),6–7.8–10

Odp.: 8a (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku!*)

Ev.: Mk 6,53–56

Úterý 12. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!*)

Ev.: Mk 7,1–13

Středa 13. 2. – Popeleční středa

1. čt.: Jl 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 14. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 15. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdeš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 16. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27–32

Pohlédme na Kristovu krev a uvědomme si, jak je drahá jeho Otcí, neboť byla vylita pro naši spásu a přinesla mílost pokání celému světu.

Sv. Klement I., papež

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	10.2.	11.2.	12.2.	13.2.	14.2.	15.2.	16.2.
Antifona	812	826	841	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	842	271	272	271	272
Antifony	813	828	843	1107	1198	1214	1229
Žalmy	813	828	843	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	692	1308	847	274	278	281	284
Prosby	817	831	847	274	278	281	284
Záv. modlitba	692	1308	847	275	278	282	285

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	273	273	273	273
Antifony	818	833	848	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	820	835	851	275	279	282	285
Záv. modlitba	692	835	851	275	278	282	285

Nešpory:

	SO							
Hymnus	807	821	837	852	268	269	268	268
Antifony	808	822	838	853	1193	1208	1224	286
Žalmy	808	823	838	853	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	276	280	283	286
Ant. ke kant. P. M.	692	692	1308	856	276	280	283	287
Prosby	811	826	841	856	277	280	283	287
Záv. modlitba	692	692	1308	857	275	278	282	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

